

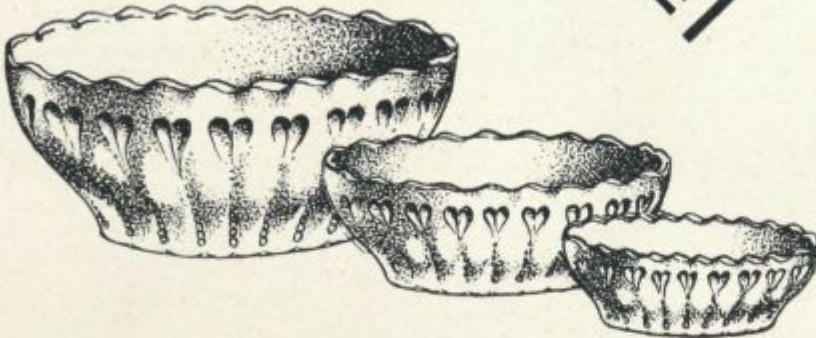
ŽENA IN DOM

ŠTEV. 7

JULIJ 1939

LETO X.

Prodaja
velikih
iznenadenij!

D 1-11 Garnitura skled, iz bele majolike, s premerom 23, 18 in 14 cm, vsi 3 komadi samo . . . Din **14-**

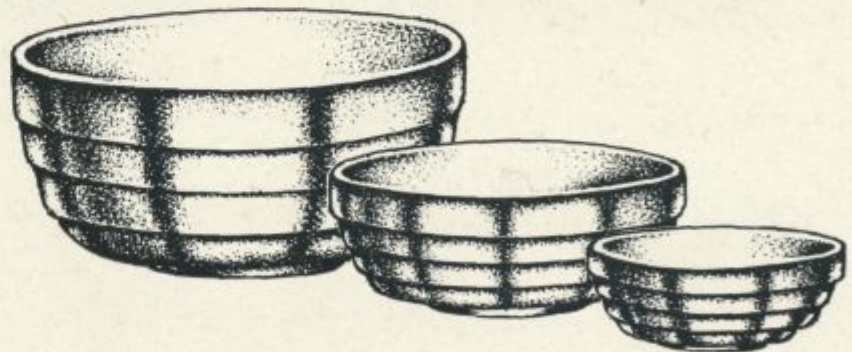

D 2-1 Garnitura kozic, 3 komadi (2 in pol, 1 in pol ter pol litra), emajlirane v izredno lepi resedni (mlečnozeleni) barvi . . . Din **25-**

Naročite takoj,
dokler je še
kaj blaga!

D 2-2 Garnitura loncev, 3 komadi (2 in pol, 1 in pol in pol litra), v naj-novejši resedni (mlečnozeleni) barvi . . . Din **25-**

D 1-12 Garnitura skled, iz bele majolike, z okrasom v raznih barvah, s premerom 24, 21 in 18 cm, vsi 3 komadi samo Din **22-**

V e l e b l a g o v n i c a

Kastner & Ohler

Z a g r e b , I l i c a 4 i n 6

Zahtevajte posebno izdajo brezplačnega kataloga!

Z otrokom na počitnice

Proti tujim otrokom smo zmerom bolj objektivni in kritični. Za napake svojih lastnih otrok smo bolj ali manj slepi in gluhi. Pri tem pa ne smemo pozabiti, da smo odgovorni za napake, ki jih zagrešijo naši otroci, mi sami. Saj tudi o drugih otrocih večkrat pravimo: «Otrok ni kriv. Mati je tako nespametna, da ne zna pravilno vzgajati otroka!» Isto pravijo tuji ljudje o nas, kadar se naš otrok slabo vede,

V vlaku

Kadar se odpravimo z otrokom na pot, moramo paziti, da pridemo dovolj zgodaj na postajo in si lahko poiščemo primeren oddelek v vlaku. Toplo svetujem vsaki mladi materi, naj ne sede z otrokom v oddelek, kjer so izključno sami moški. Moški nimajo razumevanja za tuje otroke (saj ga pogostokrat še za lastne nimajo dovolj). Če je količkaj mogoče, si poiščimo prazen oddelek, sicer pa vstopimo v oddelek, kjer so tudi ženske. Ženskam je materinski čut prirojen. Prizanesljiveje gledajo na otrokove pogrške. Po možnosti si oskrbimo prostor pri oknu, da otrok lahko gleda ven in se že s tem zabava. Saj se bo itak prej ali slej naveličal gledanja skozi okno, in potem ga bo treba kako drugače zaposeliti. Otroku ne smemo dovoliti, da bi s čevlji hodil po klopek, z nogami suval sopotnike in z umazanimi rokami prijemal sopotnice za krilo ali za plašč, ki visi zraven njega.

V letovišču

Ako gremo z otrokom na letovišče, opozorimo hotelirja že naprej, da pridemo z otrokom, da nam lahko preskrbi primerno sobo. Poiškati si moramo takšen hotel ali penzion, ki ima vrt ali pa dvorišče, da se bo otrok lahko po mili volji razgibal. Otroka poučimo, da se mora do služinčadi vljudno vesti, da ne sme kvariti pohišstva v sobah, da ne sme nadlegovati tujih ljudi in brez dovoljenja sklepati novih poznanstev s tujimi otroki. Če zna otrok sam jesti, hodimo z njim v skupno obednico in skrbno pazimo, da pravilno uporablja nož in vilice, da ne prijemlje z mastnimi rokami sosedovega stola ali prtiča in podobnih reči. Ako otrok sam še ne zna pravilno jesti in tudi sicer nerad uboga na besedo, je boljše, če mati z otrokom obeduje v svoji sobi. Tako se bo izognila marsikateri neprijetnosti in tudi otrok se bo čutil bolj prostega in zadovoljnega.

Otrok zvečer ne sme bedeti

Kdo bo zameril mladi mamici, če hoče v letovišču ali kopališču zvečer malo dlje posedeti v družbi? Razum-

Kako mični so ti kodri-

Lasje bodo mehki in voljni kot svila in bodo imeli lep sijaj, če jih boste pravilno negovali. Uporabljajte

ELIDA SHAMPOO

**KAMILLOFLOR
BRUNETAFLO**

ljivo je, da se rada razvedri v družbi. Neodpustljivo pa je, če vzame otroka s seboj. Otrok je zvečer truden. Ves dan je letal naokoli, kopanje ga je bolj ali manj prevzelo, zrak in sonce sta ga utrudila. Kakor hitro pa je otrok truden, postane sičen, in tedaj ni druge pomoči, kakor da ga spravimo v posteljo. Ako ne moremo pustiti otroka doma in nimamo nikogar, ki bi nanj pazil, potem se moramo pač

odreči družbi in iti z otrokom domov. Na žalost se pa le pogosto dogaja, da ostajajo mlade matere z otroki vred v družbi. Otrok nenehoma moleduje, da bi šli domov, razigrana mati pa noče o tem nič slišati in sili otroka še dalje, da mora mirno sedeti. Taki prizori so za vse navzoče mučni in se jim je treba izogniti. Materinstvo terja žrtve, in v takih primerih se je pač treba odreči družbi. tl.

Lepota na potovanju

Na potovanju ni lahko skrbeti za lepoto in nego. Toda če ima ženska malo dobre volje, si bo znala tudi tu pomagati.

Vročina, znoj in prah imajo posledice, ki jih je treba odpraviti — ali pa se jih moramo obvarovati že vnaprej. Čeprav prideš utrujena na cilj potovanja, ne smeš zanemariti telesne snage. To bi se lahko hudo maščevalo. Po znojnem potovanju se moramo temeljito umiti, in sicer po možnosti z vročo vodo, potem pa se oplakniti še s hladno in si kožo nalahko natreči s kremo. Kdor ima s seboj malo toaletnega kisa, naj ga primeša hladni vodi, s katero se oplakne. Proti potnim nogam imamo razne higienične praške.

Majhnih razpok in ranic na koži ne smemo zanemarjati. Obvarovati jih moramo nesnage. Zato je najboljšo, da pokrijemo ranjeno mesto z obližem.

Kdor ima zelo občutljivo kožo, se naj ne umiva s trdo vodo. Če ne more dobiti deževnice, ki je mehka, naj doda vodi noževo konic boraksa. Take žene se naj izogibljejo prehudemu soncu in si naj kožo pridno mažejo z orehovim oljem ali pa s kakšno mastno kremo.

Izvrstno negovalo za lepoto, ki ga lahko povsod poceni dobimo, so kumarice. Zeleno kumarico ostržemo, njeno meso damo v platno, sok pa prestrežemo v stekleničico. Kumarični sok napravi polt mehko, hkrati jo pa tudi temeljito čisti.

Pik žuželk namažemo z omočeno sodo; preneha nas srbeti.

Zdravljenje prekomerne debelosti

Vzrok debeljenja je največkrat uživanje preobilne in nesmotrno sestavljene hrane ob nezadostni zaposlitvi mišičevja. Pri moških najdemo vzrok debeljenja tudi še često v preobilnem uživanju alkoholnih pijač, pri ženskah pa se pojavlja zlasti po prekoračenem 25. letu starosti. Sredstev proti preobilni debelosti ne manjka. Takšna so na pr. izdatno gibanje mišičevja, šport, mehanična sredstva (masaža), elektrika, parne kopeli itd. Vendar pa vemo, da imajo te metode vsaka svojo slabo stran, škodljiva pretiravanja in celo nevarnosti za zdravje. Slatinske tablete za hujšanje, ki so sestavljene iz zdravnih mineralnih soli in neškodljivih ekstraktov zdravilnega rastlinstva, odstranjujejo brez najmanjše neprijetnosti vse pojave in znake čezmerne debelosti. Mladiško sveže se torej počutite, ako uporabljate Slatinske tablete za hujšanje, ker izgine odvišna maščoba s trebuha, s stegen, izpod brade, vratu in skratka povsod, kjer je doslej kazila zunanost, pa tudi iz notranjih organov. Nenormalna teža prične padati, telo postane vitko in lahko in daje v pridobljeni novi prožnosti zopet veselje do življenja. Slatinske tablete se dobe v vseh apotekah. 50 tablet Din 24—, 100 tablet Din 39— in 200 tablet Din 69—.

R. S. br. 27494 28. XII 1934.

„Z!menoj se lahko brezkrbno sončite!“

Naravnost krasno je takole v prijetni lenobi ležati na soncu. Še lepše pa, če človek pri tem pozabi na vse skrbi. Zakaj resnično počiva in uživa le tedaj, če je res brez vseh skrbi, tudi brez strahu pred sončarico. Za to pa je potrebna NIVEA. Zakaj NIVEA vsebuje EUCERIT, okrepčevalno sredstvo za kožo. Z njim zmanjšuje NIVEA nevarnost sončarice, obenem pa porjavi koža naglo in enakomerno.

POČITNIŠKE NAGRADE

V šesti številki «Žene in doma» smo na strani 249. razpisali 50 knjižnih nagrad v skupni vrednosti 6250 dinarjev. Žreb je določil te nagrade spodaj navedenim naročnicam:

Bazel Tinci, Zagorje ob Savi. Benčina Anici, Osijek I., Vrbaska 32. Chlumecky Francki, Zakot, Brežice. Debevec Franji, Kamnik, Maistrova 10. Dimic Anici, Ljubljana, Marijin trg. Ermenec Mariji, Sombor, Stepe Stepanovića venac 7. Filipčič Mimi, Josipdol pri Ogulinu. Grešak Matildi, Črna 85 pri Prevaljah. Hafner Angeli, Jesenice, Skladiščna 2. Holy Pavli, Kranj, «Jugobruna». Hvasti Frančiški, Orehek. Jagrovič Elfridi, Tezno, Maistrova 4. Jereb Mici, Loke. Kapus Mariji, Groblja, Kaučič Marići, Beograd, Temišvarska 12. Klander Mici, Dolsko 15. Kočivnik Ivanki, Meža. Kovač Mariji, Zalec. Krebs Mariji, Kozjak. Kunstler Eluši, Polšnik. Lenassi Pepici, Gor. Logatec. Lušin Tončki, Slovenska Bistrica. Melave Angeli, Mozirje. Noč štefki, Slovenski Javornik 180. Omer-

zo Tereziji, Žabnica. Pejcha Marjani, Frankolovo. Piskernik Pepci, Ptuj, Zg. Hajdina 80. Plestenjak Tonki, Sisak, Kačičeva 50. Podgoršek Angeli, Skaručna. Pogačnik Mimi, Maribor, Vilharjeva 4. Potrato Kati, Prevoje. Primožič Stefi, Celje, Strossmayerjeva 1 (II. nadstr.). Rak Mariji, Gorenja vas. Renčelj Ani, Slatina. Runove Albini, Slovenjgradec. Senica Franci, Domžale. Soklič Tilki, Zirovnica. Stojan Bini, Teharje 11. Šifrer Alojziji, Laporje. Špan Mariji, Rudnik Kukavica, Mešiči, Rogatica. Šubert Jožici, Moste, Kemična tovarna. Tavčar Jerici, Hrastje. Trpin Mariji, Polhovgradec. Turk Elizabeti, Reka. Udir Kati, Kamna gorica. Vunderl Nežici, Naraplje. Weit Marići, Veliki Dolenci. Zgonc Tončki, Cerknica 161. Zupančič Mili, Zagreb, Ancelova 34. Žagmeister Justi, Grosuplje.

Vsaki zgoraj navedeni naročnici smo poslali pet knjig v vrednosti 125 dinarjev. Onim pa, ki to pot niso imele sreče, želimo, da jih sreča pri prihodnji priložnosti obišče.

Poročile so se naročnice:

gospodična Gverina Brecljeva z gospodom Rudolfom Berčičem iz Kranja; gosa Valerija Brodnjakova z gospodom Slavkom Muravičem iz Zagreba; gospodična Ivanka Draškovičeva z gospodom dr. Erikom Ankerstom iz Loč; gospodična Štefka Fišerjeva z gospodom Fredom Majnikom iz Maribora; gospodična Poldka Kalanova z gospodom Vinkom Zihlerom iz Škofje Loke; gospodična Ivanka Karbova z gospodom Cirilom Lakoto iz Mojstrane; gospodična Dana Kolenčeva z gospodom Vilkom Vošinekom iz Maribora; gospodična Slavica Lebanova z gospodom Antonom Globelnikom iz Ljubljane; gospodična Stanka Lukmanova z gospodom Josipom Pelcem iz Žutnice; gospodična Francka Pintarjeva z gospodom Antonom Petkom iz Ptuja; gospodična Dragica Pogačnikova z gospodom Lenartom Kržetom iz Kamnika; gospodična Silva Praznikova z gospodom Rudolfom Slavcem iz Vižmarij; gospodična Joža Rakovčeva z gospodom Gustinom Laharnarjem iz Laškega; gospodična Francka Šerbelova z gospodom Antonom Šerbcem; gospodična Janja Sumejeva z gospodom Bogomirom Judanom iz Litiije in gospodična Slavica Ukmarjeva z gospodom Ferdodom Kovičem iz Maribora. — Iskreno čestitamoi!

Glej v gospodinjski pomočnici človeka!

Kakor gospodinja rada prebira časnike in lepe povestne knjige, tako ima tudi služkinja rada primerno čtivo. Neodpušljivo je, če ji gospodinja to brani. Posel ves dan žrtvuje svoje moči za tujo stvar; zakaj bi ji torej človek zvečer ne privoščil malo veselja, posebno še ob nedeljah in praznikih, ko vsi ljudje počivajo? Razen branja pa potrebuje gospodinjska pomočnica tudi nekaj prostega časa za to, da piše svojim sorodnikom. Kakor gospodinja, tako visi tudi posel na svojcih, na materi, na sestrah, na prijateljicah, ki jih ima v domačem kraju. Morda so njej ta pisma toliko kakor nam gledališke predstave, družabni večeri ali kaj podobnega. Pomisliti moramo, da živi posel navadno daleč od svojih ljudi. Morda je tudi v kraju še nepoznan in hrepeni po človeku, s katerim bi se mogla kdaj od srca pogovoriti. Razumna gospodinja, ki vidi v svoji gospodinjski pomočnici sočloveka, bo tudi kdaj pa kdaj z njo malo pokramljala, ji svetovala, kaj naj si kupi, kako si naj da narediti obleko, kako si naj pripravlja balo in podobne reči. Tako se bo mlado dekle resnično navezalo na

Sodoben
ČLOVEK
PIJE

Kneippovo
SLADNO KAVO

gospodinjino in bo z večjim veseljem delalo. Gospodinja pa, ki vidi v svoji gospodinjski pomočnici samo stroj in nikoli ne pomisli, da ima poleg sebe živega človeka, ki ga tarejo prav tako skrbi kakor njo, ki je član družine prav tako kakor ona, taka gospodinja

se ne sme čuditi, če dela posel brez veselja in če se ozira naokrog, kje bi mogel dobiti boljše službo. Prvi pogoj za dobro razmerje med gospodinjino in služkinjo je ta, da spoštuje gospodinja v služkinji človeka in da temu primerno z ujo ravna. zž.

Otroški voziček

V današnjih razmerah pomeni nabava otroškega vozička že precejšnje vprašanje... Večina naših mater je prepričana, da mora dojenček imeti poleg druge opreme tudi voziček. A to ni res! Glavno je, da imamo dolgo pričakovanega otročička, da je ta otročiček zdrav, da si je mati opomogla po porodu in po vseh težavah nosečnosti. Vse drugo je postranskega pomena!

V mestih, kjer je pol ure hoda do gozda, parka ali mirnega sprehajališča, je otroški voziček že prav potreben. Toda v mislih nimamo vozičkov, kakršne pogosto srečujemo na cestah, vozičkov z visoko zaprtimi strehami, z zavesami in pregrinjalom iz celofana, da ne more zrak do otroka. Otrok naj bo v vozičku lahno odet in vrenu primerno oblečen. Samo v zimskem času ga pokrivamo z vatirano odejico. Streha naj bo razpeta samo tedaj, če pripeka na otroka vroče sonce. Zaveso so nepotrebne, celofan pa še posebno. Morebiti štiti otroka pred dežjem, toda v dežju tako ne vozimo otroka na daljše izprehode. Globoke vozičke moramo večkrat umiti z mlačno milnico. Vsak dan ga pa moramo temeljito prezračiti.

Športni voziček je lažji, zračen, brez potrebne navlake in dlje uporaben za dojenčka. Tudi v športnem vozičku otrok prav udobno leži, če mu podložimo primerno blazino. Posebno hvaležen pa je športni voziček tedaj, ko otrok že lahko sedi. V športnem vozičku se otrok lahko giblje in je ves izpostavljen soncu in zraku. Tudi športni voziček moramo večkrat osnažiti. Kolesa moramo pogosto mazati z oljem, da ne cvilijo. Materam, ki ži-

vijo v skromnejših razmerah, odločno svetujem, naj si rajši nabavijo športni voziček, ki ga otrok lahko uporablja do svojega tretjega leta; cenejši je in tudi bolj higieničen.

Ponekod na kmetih uporabljajo tudi navadne nizke lesene vozičke. Taki vozički niso priporočljivi. Preveč tresejo, ker niso prožni. Otroku so bolj v škodo kakor v korist. Če nimamo pravega otroškega vozička, je boljše, da uporabljamo navadno košaro. zž.

Kadar se hčerka uči plesti

Ubogi drobni prstki! Koliko morajo pretrpeti, ko začno sukati bridke pletenke in morajo pričarati iz nerodnih petelj, ki se tako rade snemajo, kar celo nogavico. Dostikrat krsti prve no-

gavice poleg neprijetnih uric še potok grenkih solza, in mamica si izmišlja vse mogoče, da bi svoji mali hčerki olajšala začetne težave. Čisto v srce klobčiča skrije na primer majhno punčko, venec korald, škatlico s prstanom ali žogico, bolj pri vrhu pa vtakne med navite niti še marsikaj, po čemer hrepeni mlado srcece. Pa vse samo zato, da nemirna hčerka laže in rajši sedi, ker bi čimprej rada pripletla do vseh skrivnosti, ki jih je mamica zavela v klobčič.

Ko so narejene prve nogavice, je led prebit. In da se drobni prstki še bolj izurijo, kupi premetena mamica kasneje predence lepe preje, da splete mlada pletilja kaj lepega zase ali pa za svojo punčko.

To jesen dobite deveto knjigo «Za pridne roke — novi kvačkani in pleteni modeli». Ta knjiga bo imela krasne vzorce različnih modernih zemperjev, puloverjev, telovnikov in lepo kvačkano in pleteno perilo. To in še štiri druge knjige dobite za din 37.—. Če jih še niste nakazali, jih nakažite še danes.

TEH 5 ZANIMIVIH KNJIG

Vam prinese veliko koristi in razvedrila

Vsako teh knjig

v življenju neogibno potrebujete.

Knjiga «Življenje in zapisana pravica», ki jo je spisal dr. Lado Vavpetič, Vam bo zmeraj prav svetovala, kaj morate storiti, kadar se Vam zgo- di krivica.

Gospa Angela Podgornikova Vam je pripravila že IX. knjigo «Za Vaše pridne roke». Ta knjiga Vam bo prinesla 44 različnih krasnih modelov za pletena in kvačkana dela, primerna vsem članom družine. Že eno samo delo, ki ga naredite po tej knjigi, Vam povrne stroške za vseh pet knjig.

Univerzitetni profesor v New Yorku dr. Pitkins Vam bo v svoji knjigi «Življenje se prične s štiridesetim letom» razložil, kako si lahko v teh letih uredite življenje, da bo čim bolj veselo, zadovoljno in — dolgo.

Knjigo «Česa iščete v zvezdah?» smo izdali na splošno željo večine naših naročnic. Ta knjiga Vam bo povedala vse, kar bi radi vedeli o zvezdah, grafologiji, hipnozi, o sanjah, čarovništvu itd., itd.

Priljubljeni «Gospodinjki koledar za leto 1940.» pa boste prejeli za božične praznike.

Knjige bomo začeli razpošiljati proti koncu avgusta. Naročite jih še danes, da ne bo prepozno.

Za 37 dinarjev jih pa dobite le tedaj, če jih plačate vnaprej. Ako jih še niste, nakažite še danes ostanek letošnje naročnine za «Ženo in dom», obenem pa 37 dinarjev za teh pet knjig.

Te knjige se bodo v knjigarnah prodajale po 30 dinarjev, torej pet knjig bo veljalo 150 dinarjev. Gospa, kot naročnica našega lista dobite vseh pet knjig s poštnino vred za 37 dinarjev.

★ Zjutraj,
zlasti pa zvečer

SARGOV

KALODONT

Proti
zobnemu
kamnju

*Sramežljivo
skriva svoja usta..*

Najprej je čutila hrapavost na notranji strani zob, potem so se začeli zobje majati in na koncu - taka grda praznina! To se lahko pripeti vsem, ki niso še nič ukrenili proti nevarnemu zobnemu kamnu.

Uporabljajte zato vedno Sargov Kalodont! Ta izvrstna zobna pasta, z učinkovitim sulforicin oleatom, razkrajja polagoma, vendar zanesljivo, zobni kamen in prepreči njegovo ponovno tvorjenje. Samo če so Vaši zobje brez zobnega kamna, bodo ostali vedno trdni in zdravi!

Proč z okvarami polti

Sončenje

Veliko dobrih nasvetov ste že našli v našem listu. Že marsikatera naročnica nam je napisala tople besede v zahvalo za dober nasvet. Današnji članek je predvsem namenjen tistim dekletom in ženam, ki imajo vzlic skrbni negi nečisto polt.

Moderna kozmetika zelo priporoča, da naj dovajamo telesu dovolj D-vitaminov. To pa dosežemo najlaže s pravilnim sončenjem. Nečisto, mozoljasto polt moramo skrbno negovati. Glede na obraz smo o tem že mnogokrat pisali v tej rubriki, podrobnejša navodila pa najdete v naši knjigi «Kako naj se žena neguje», ki smo jo izdali leta 1958. Če vam čiščenje polti, natančnejše s kremo, redno presnavljanje in odvajanje, sprememba prehrane in pretežno zelenjavna hrana ne pomagata do popolnega uspeha, potem poizkusite še eno: sončenje!

Najblagodejnejše vpliva jutrnje in dopoldansko sonce. Lase si ovijte z vlažno brisačo, da vas ne bo od sonca

začela glava boleti. Obraz si najprej temeljito očistite, za izpremembo lahko uporabite resorcinov špirit, ki ga z vodo razredčite (2:1), potlej se pa natrite z mastno kremo. Če je krema gosta, jo razredčite z vodo. Prvi dan izpostavite obraz samo za pet minut soncu. Vsak nadaljnji dan dodajte še tri minute. Razumljivo je, da ne smete gledati v sonce, ker je to za oči zelo škodljivo. Oči zaprite in položite na veke kosmiče mokre vate. Manj priporočljiva je uporaba črnih naočnikov, ker pustijo na obrazu bela mesta, kamor sonce ni moglo prodreti. Gotovo ste že kdaj opazili, da imajo ženske, ki pogostokrat nosijo črne naočnike od senc do ušes tenko belo progjo, ki se močno odbija od ostalega ogorelega obraza. Več ko pol ure se na dan ne smemo sončiti. Uspeh rednega sončenja vas bo presenetil! Zajedavci že po enem tednu izginejo. Zamaščene znojnice se odpr. lojni mozolji se raztopijo, in koža postane gladka in napeta. Česar vse kreme in vsa masaža niso dosegle, doseže sonce v nekaj dneh. Na žalost pa po-

maga to sredstvo le temnolasim ženskam. Blondinke in rdečelaske, ki imajo po naravi hudo občutljivo kožo, se ne smejo izpostavljati sončenju, ker bi sicer hitro dobile sončne pege, ki tudi kazijo obraz. Njim ne ostaja nič drugega, kakor da se še nadalje ravna po navodilih, ki jih obširno obravnava dr. Margareta Raunartova v svoji knjigi «Kako naj se žena neguje».

Ko že govorimo o sončenju, vam lahko zaupamo še koristen nasvet. Ženske, ki trpe na neredni menstruaciji (mesečni čišči) in oslabelem delovanju jajčnikov, naj se čez poletje pridno sončijo. Gotovo imate kje primeren prostor, da se lahko čisto goli sončite. Pustite, da vam sonce močno pregreje trebuh in križ. Dosegli boste s sončenjem isto kakor z drago diatermijo (električnim pregrevanjem) in z dragimi ovarialnimi in hormonskimi preparati! Seveda pa ni dovolj, da se samo nekajkrat sončite. Uporabite vsak sončen dan do jeseni, ko se zrak ohladi. Imeli boste spet redno menstruacijo in se boste veliko bolje počutili.

In če bi se radi zredili

Tu ne mislimo prav nič ugovarjati proti vitki liniji, saj je znano, da se znajo vitke ženske lepše oblačiti, da so bolj gibčne in navadno dosti prikupnejše kakor pretirano debele ženske.

So pa tudi primeri, ko je vitkost tako pretirana, da deluje nelepno in da naravnost ograža zdravje. Lahko gremo še dalje in kar naravnost rečemo, da je prevelika vitkost prav razločno znamenje, da v telesu nekaj ne deluje tako, kakor bi moralo. Ženske, ki jim manjka vsaj tanka plast masti, tudi nimajo pravega prirodnega «obrambnega zidu» za notranje organe. Nekatere bolezni, kakor na primer jetika, bledičnost itd., se dosti prej lotijo presuhih ljudi kakor predebelih.

Če je pa človek postal presuh, se ne bo prav lahko odebil. Če je kdo nagnjen k suhosti, lahko poje še takšne množine jedi, pa se ne bo zredil. Iz tega moramo sklepati, da prebavni organi pri suhih ljudeh ne delujejo več pravilno.

Če se torej želimo zrediti, moramo najprej spraviti telo v takšno stanje, da bo lahko sprejeto hrano pravilno izrabilo. Tu moramo najprej telo dobro v notranjosti očistiti, in sicer na ta način, da jemo dosti zelenjave in sadja. Vsaj nekaj dni naj jemo, če mogoče,

POČRNITE v 3 dneh

brez opeklin!

Ambre Solaire ne dopušča opeklin niti pri najmočnejšem soncu in hitro ustvarja popolnoma enakomerno bronasto barvo kože.

AMBRE SOLAIRE

FILTER-OLJE ZA SONČENJE

samo takšno hrano. Prav dobri so v takšnih primerih paradižniki. Skuhajmo si tudi juho iz razne zelenjave, ki jo pijemo pol ure pred vsako južino ali kosilom, pa tudi med posameznimi jedmi. Na ta način bomo notranje organe izčistili.

Šele ko smo to storili, začnemo lahko misliti, kako se bomo zredili.

Eno prvih pravil, ki jih moramo tu upoštevati, je to, da začnemo jesti počasneje in da dobro žvečimo. Pri suhih opazimo skoraj vselej to napako, da jedi vse prehitro pogoltnejo. Taka jed jim seveda ne more dovolj tekniti. Če

jedi ne prežvečijo dovolj in je ne preslinijo, mora opraviti želodec dosti večje delo in bistveni del hranilnih snovi se izgubi. Suhi ljudje naj jedo čim več domačih jedi, zlasti pa obilo črnega kruha, mleka, surovega masla, medu, zelenjave in sadja. Da bi jedli dosti mesa, ni potrebno. Med sadjem so vsekakor najredilnejše banane, vendar so žal za naše razmere predrage. Če jih pa jemo, moramo gledati, da bodo dovolj zrele.

Zelo redilen je nadalje žvrkljan rumenjaka, ki mu dodamo nekaj pomarančnega soka.

Trije sovražniki zakona

Predvsem je občutljivost velik sovražnik vsakdanjega miru. Nestrpne besede, majhne nepazljivosti in pogosto celo niti ne nameravane slučajnosti včasih zadostujejo, da se čutimo užaljene. Najprej se malo pobesi spodnja ustnica, nato pa hitro sledi prerokanje. Pri vsem tem pa ne tiči v ozadju nič drugega važnega, temveč samo prenapetost, ki bi se dala tako lahko zadržati pri količkaj dobri volji. Resda je občutljivost prirojena, lahko pa se tudi privzgoji, potem pa nam samim in našim bližnjim greni življenje.

Ako po takem razglasju nekaj časa premišljujemo, kaj je bil tega vzrok, vidimo sami, da je bil vzrok smešen. Toda v danem trenutku ni bilo jasnega preudarka, da takšna malenkost sploh ni vredna, da si zaradi nje ukrademo nekaj dni iz življenja. Ozvoljeni in zagrenjeni dnevi so izgubljeni dnevi in so samo most k nadaljnji bolesti. Zato bi se moral vsakdo, ki je nagnjen k preveliki občutljivosti, sam boriti zoper njo. Taka občutljivost po nepotrebnem otežuje življenje in je kakor kača s tisoč glavami, ker je v njenem spremstvu še mnogo drugih grdih reči.

Drugi vzrok zakonskega nesoglasja je ljubosumnost, ki prav pogosto niti ne kroži okrog pravih «tekmecev»,

ampak tudi okoli čisto nepristranskih predmetov, kakor je časopis, kegljaški klub ali prijateljica. Nепrestane tožbe ljubosumnika, straženje uboge žrtve, večna nezaupljivost in še mnoge druge take lastnosti kaj lahko izkorenijo pravo ljubezen! Kar ostane je zmeraj ostrejši boj med napadalcem in branilcem. Resda je ljubosumnost neka zvrst ljubezni, toda to je preveč sebična «ljubezen», ki pozna samo sebe! Ljubosumnost prizadeva obema zakoncema bolest in je bila že zelo velikokrat začetek konca!

Tretji vzrok domače nesloge je nepoštenost. V mnogih primerih je pa nepoštenost tudi dete lahkomišelnosti. Laž se je upravičeno nezaupanje. Kadar pa se zakonca ne moreta več zanešati drug na drugega, če se torej izgubi vera v drugega, potem izgine tudi spoštovanje in z njim ljubezen! Pri tem male vsakdanje laži po večini sploh niso potrebne. Če drugega ne, so vsaj nerodne, ker napejajo spomin. Koliko lažje je biti načelno pošten! Čudno je namreč, da laži nimajo samo v pogovoru kratkih nog, ampak tudi v resnici, saj je človeka potem sram, ko stoji lažniv pred drugim. Polagoma se tudi resnica več ne verjame, in iz trajno se vrtečega kroga dvomov se lažnik nazadnje več ne izmota.

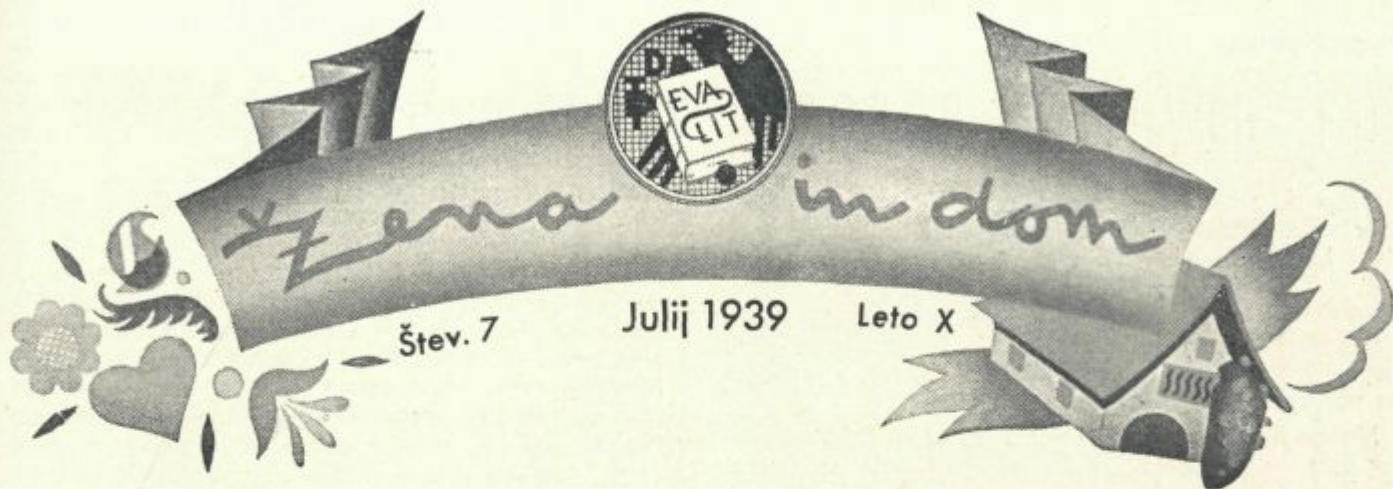
LJUBKI KONCI PRSTOVI

Cutex pozdravlja novo sezono s petimi novimi žarkimi nijansami: Clover... Tulip... Thistle... Laurel, Heather. Vse te nijanse so skrbno izbrane, da bi harmonirale z novimi barvami tkanin. Vsaka od teh novih ljubkih nijans ostane na nohtu cele dneve, a se pri tem ne obrabi in ne lušči.

CUTEX

LAK ZA NOHTE

Drage naročnice in bralke!

Ljudje smo samo iz mesa in iz krvi. Zaradi tega ne moremo nenehoma delati. Saj je celo ljubi Bog po šestih dnevih dela določil dan za počitek in oddih. Samo robot iz železa in kovine lahko neprestano dela, a prej ali slej se tudi kovina obrabi, in robota je treba popraviti in nanovo namazati. V težkih časih živimo, hude krize so za nami, v dušah pa so nam pustile temne brazde. Nihče ne ve, kaj bo jutri. Črnogledi še vedno razmišljajo o vojni. Da, čas je, da se oddahnemo, čas je, da se spočijemo in zberemo novih moči za bodočnost. Človek mirnih živcev dosti lažje živi in lažje premaguje vse zapreke in težave, kakor pa živčno oslavljen človek. Zdravje je pol življenja, pravi pregovor, zaradi tega ne smemo lahkomišelnost ravnati z njim. Če smo telesno utrujeni, moramo v posteljo, da se spočijemo. Spanje ublaži telesne bolečine, in drugi dan smo spet krepki in sposobni za delo. Z dušo je pa prav tako. Izpreči moramo! Vsaka izmed nas si lahko privoščimo vsaj nekaj dni počitka. Uradnice dobijo dopust, kmetice si privoščijo počitek pozimi, ko zemlja počiva, in sleherna živa stvar si ob času poišče oddiha. Nespramerno je, če gospodinje mislimo, da se bo hiša podrla, če za teden dni odpotujemo k sorodnikom ali prijateljem. Bodite brez skrbi! Hiša bo ostala na svojem mestu, in mož bo samo vesel, če bo videl, da si hočete vendarle enkrat privoščiti malo počitnic. Uživajte z otroki blagodejne počitnice! Olajšajte si gospodinjsko delo! Odpravite tople večerje, da si s tem podaljšate popoldansko razvedrilo ob vodi ali v zelenju. Ne iščite s krpo v roki praškov na pohištvu in nikar ne mislite, da bo napočil sodni dan, če boste kdaj uro pozneje vstali kakor sicer. Vsak dan počitka se vam bo stoočsto obrestoval. Lažje boste pozneje spet delali, bolj veselo boste gledali v svet in z večjim pogumom se boste lotili težkih stvari.

Prav tako pa privoščite počitnice tudi otrokom. Če se vaši upi niso izpolnili in vam otrok ni prinesel odličnega izpričevala domov, si tega nikar ne ženite preveč k srcu. Večkrat se odličnjaki prav slabo obnesejo v življenju. Čut za praktičnost v življenju več velja kakor vse odlične ocene. Glavno je, da vam je otrok zdrav, veder, vesel! Pazite, da si bo v počitnicah okrepil zdravje, da se bo jeseni spet lažje učil. Če sami nimate otrok, vzemite kakšnega tujega otroka za nekaj dni k sebi na počitnice. Gotovo imate v družini nečaka ali nečakinjo, ki še ni bila dosti po svetu. Pomislite, da mora otrok šele spoznavati in razumevati. Veliko dobrega mu boste storili s tem, da ga vzamete k sebi, da spozna nove kraje, nove ljudi, nov način gledanja na svet! Vam pa bo tudi taka izprememba samo v korist. Ob otroku se boste pomladili in nehote dali za nekaj dni vsakdanjim skrbem slovo! Vsaka izprememba dvigne duha. Hudo nervozni ljudje pa naj ne jemljejo otrok k sebi. Počivajo naj in v prostem času čitajo. To pomiri živce. Zlasti pa naj hodijo v lepo, božjo naravo.

Srčno želimo, da bi si vsaka izmed naših naročnic lahko privoščila vsaj nekaj dni počitka, pravega oddiha, da bi potlej lažje zmogla vsakdanje opravke. V tej želji Vas vse prav prisrčno pozdravljamo.

UREDNIŠTVO.

Draga Hudaless:

Zdaj govorite, gospod!

Ljudje, ki so hodili tisti popoldan po Sončni ulici, so sicer videli Štefana Šolarja, ki je sedel ob ograji stare nizke hiše, toda nihče se ni menil zanj. Z velikimi, temnimi, motnimi očmi je vdano strmел predse in si z rokami krčevito oklepal želodec. Izpod čepice, ki mu je zlezla nizko na tilnik, mu je visel na čelo šop črnih od potu zlepljenih las in okrog sivih, izsušenih ustnic mu je begal na pol trpek in na pol vdan smehljaj.

Mnogo ljudi je prišlo mimo. Ko pa so se nekateri zvečer spet vračali domov, je Štefan Šolar sedel še zmeraj tam kakor prej, le da so bile njegove oči zdaj še bolj temne in še bolj široko razprte. Tudi smehljaj okrog ust se mu je spremenil v bolesten izraz.

Toda kaj! Kdo bi se menil zanj! Skoraj vsak ima svojo skrb, svoje breme, ki ga težko prenaša, vsak vidi le samega sebe, samo svoje križe in težave.

Tam sedi pač človek, eden izmed tistih milijonov, ki so za dvajseto stoletje prav tako značilni, kakor so bili kmetški upori za šestnajsto!

Sedi Štefan Šolar, sedi.

Njegove oči so zmerom bolj kalne, zmerom bolj temne, njegove ustnice zmeraj bolj sive...

«Ali čakate koga, gospod?»

Štefan Šolar je bil pastir, hlapec, sezonski in zidarski delavec, le gospod ni bil še nikoli.

Dekle, ki se je ustavilo pred njim, se je zmedlo, ko je uprl svoje začudene oči vanjo. Tiho je ponovilo:

«Mislila sem, da čakate...»

Vstal je, a takoj spet sedel, zakaj zameglilo se mu je pred očmi.

«Čakam Julko Perkovo, šiviljo.»

«V tej ulici ni nobene šivilje,» je povedala dekle. «Zaman ste čakali.»

O, kolikokrat v življenju je že Štefan Šolar čakal zaman, čakal in upal! Bolestno se je nasmehnil in dejal:

«Saj je tole Sončna ulica, številka petnajst, ali ne?»

«Da, to je res, ampak v tej hiši stanuje Peter Pavlič, pismonoša, in gospa Zimič, stara, skoraj slepa vdova.»

«Čudno!» je rekel Štefan in spet poizkusil vstati, pa ni mogel. «Ko se je pred tremi leti preselila v mesto, mi je poslala svoj naslov, in prisegel bi, da je bilo v pismu zapisano: Sončna ulica, številka petnajst.»

Dekle se je nekoliko zamislilo, potem pa je nenadoma živahno zaklicalo:

«Že vem! Nekoč je v tej hiši res stanovala šivilja. Bila je bolj majhna in črna, ali ne?»

V Štefanovih očeh se je vlažno zasvetilo.

«Ni bila preveč velika, ne,» je rekel. «Če sva šla skupaj od maše, mi je segala natanko do brade. Dobro se spominjam. Da, in imela je črne lase in oči pa bela lica.»

Težko je govoril in glasno dihal.

«Bila je najlepše dekle v vasi.»

Trpek smehljaj mu je spreletel izmučeni obraz in usta so mu rahlo vztrepetala.

«Torej sem zastoj čakal vse popoldne!»

«Zakaj niste nikogar vprašali?» se je začudilo dekle.

«Trkal sem in trkal. Ker se ni nihče oglasil, sem si pač mislil, da je šla kam šivat in da se bo zvečer vrnila.»

Krčevito se je oprijel ograje in se počasi in težko dvignil. Hotel je nekaj reči, a se je le ugriznil v spodnjo ustnico. Bil je blede ko smrt in s čela so mu tekale potne kaplje.

«Saj ne morete nikamor!» je reklo dekle. «Ali ste bolni?»

«Da,» je prikimal. «Iz bolnice prihajam. Operirali so me, in ker niso imeli prostora, so me morali poslati domov. Toda saj bi še bilo, če bi našel Julko. Posodila bi mi denar za vožnjo, tako pa...»

Obraz mu je posinел, in moral je spet sestiti.

«Ali vas boli?»

«Da, stati ne morem.»

Hotel se je nasmehnuti, a se mu je obraz le čudno skremžil.

«Ne vem, kaj se mi tako v glavi vrti!»

Mimo je prišla stara žena. Dekle jo je vprašalo, ali morda ve, kam se je preselila šivilja, ki je včasih stanovala v Pavličevi hiši.

«Julka Perko iz Prekmurja?»

Štefan Šolar je kar oživel.

«Da, Julka Perko!»

«Če se ne motim,» je odgovorila starka, «se je poročila z nekim vdovcem, in potem je nisem videla več. Pismonoša Pavlič bo vedel.»

«Poročila z nekim vdovcem,» je ponovil Štefan za njo in neverno zmajal z glavo. «To pa ne bo res, gospa! Ko je šla od doma, mi je rekla, da se nikoli ne bo poročila z drugim, če se ne bo mogla z menoj. Počakal bom Petra Pavliča; on mi bo povedal resnico.»

Oklenil si je trebuh z rokami in se globoko nagnil. Na obraz se mu je vrnila prejšnja vdanost.

«Počakal bom Petra Pavliča.»

Dekle je še nekoliko postalo, potem pa, ko je videlo, da se sploh ne zmeni več zanjo, steklo domov.

Dan je skoraj že ugasnil, Štefan Šolar pa je še zmerom sedel in čakal.

Čakal je, in ko se je pričelo že nočiti, so ga zdramili utrujeni in težki koraki.

Vrnil se je pismonoša Peter Pavlič. Čeprav težko, je Štefan vendarle stopil k njemu, toda stari mož mu je kratko in neprijazno odgovoril:

«Eh, kaj! Starega vdovca je vzela, prav nič več ne vem zanjo!»

Novica, še malo prej tako nemogoča in neverjetna, mu je še bolj ukrivila hrbet, in roke so se mu brez moči povesele ob telesu.

«No, kaj pa je hotela!» je menil pismonoša, ko je videl njegov prepadli obraz. «Trda ji je predla, saj je le redkokdaj kaj zaslužila; pa je vzela prvega, ki jo je maral!»

Štefan je molče strmел vanj!

«Mar bi ostala doma na kmetih! Po kaj je prišla v mesto? Saj ni znala šivat za mestne gospe in gospodične, ljubi moj!»

Zaničljivo se je nasmehnil in se obrnil. Pri vratih pa je spet postal in rekel:

«Stavim, da ste tudi vi eden izmed tistih, ki mislijo, da se v mestu cedita mleko in med!»

Vprašujoče ga je pogledal izpod čela, Štefan pa se ni zmenil zanj. Njegove oči so zdaj hrepeneče zrle v smer, od koder je prihajalo dekle, ki ga je prvo nagovorilo. V desnici je neslo lonček mleka, v levici kos belega kruha.

«Lačni ste, ali ne?» je vprašala, ko se je približala.

Štefan Šolar je molče vzel lonček iz njenih rok in ga hlastno nastavil na suha, žgoča usta.

«Seveda, vsak bi živel v mestu, če bi ga drugi redili! Pohajkoval in beračil! Doma bi ostal, doma! Oral in sejal! Tam je tvoje mesto!» je jezno rekel Peter Pavlič, Štefan Šolar pa ga ni utegnil poslušati. Pil je v dolgih, hlastnih požirkih. Ko je posrkal zadnjo kapljo, se je glasno oddahnil, pogledal pismonošo in dejal:

«Zdaj govorite, gospod!»

Druga mati

«Kje si, Jana? Pokažem ti tvojo novo mamo.»

V veži si je brisala čevlje «nova mama». Jana je stekla z vrtno terase in radovedno gledala k vhodu. Beseda «mama» je tako prijazno in nežno odmevala v mladi duši. Otroci, tako majhni, kakor je bila Jana ob materini smrti, se ne morejo zavedati te izgube, toda v besedi, v kateri je spojena vsa predstava o milini in ljubezni — mama — je mehko naročje, ki vabi in uspava v sanje sreče.

Jana se je skrila za steber terase in cepetala od nestrpnosti. Rada bi že videla novo mamo. Zagledala pa je samo gospodično Pavlo, ki jo je že poznala. «O, gospodična Pavla, ali si že videla mojo novo mamo?» je nedolžno vprašala in ji s prstkom na ustnicah dala znamenje, naj tiho odgovori.

Gospodična, zdaj gospa Pavla, se je morala smejeti. Otrok ni prav nič slutil. «Ne, Janica, pridi sem in daj mi roko!»

Jana je upognila telesce in po prstih previdno stopicala po terasi. «Veš, gospodična Pavla, nova mama ima zlato obleko in dolge lase. Taka je kakor kraljična. Jaz sem jo videla na sliki pri Marjetici. In rože zaliva in po trnju hodi. Na koncu trnja je gnezdo in v njem otročiček.»

Gospa Pavla se je zresnila in poslušala otroka. Od kod ima punčka to čudno sliko. Mogoče bo res mnogo trnja... In otročiček?

Zdaj ji je bilo težko otroku razložiti resnico. Poklicala je na pomoč svojega moža, Janinega papana. Mirko se je že smejal na pragu in jima zamahnil z roko. «No, ali sta se že pozdravili? Ali bo treba malo gospodično predstaviti milostivi gospej mami?»

«Kje je ona druga — mama?» je Jana čisto tiho vprašala in gledala zvedavo. Papa jo je prijel in položil njeno ročico v ženino dlan. «To je tvoja nova mamica, punček moj! Ali bo zate?»

Janica se je veselo zasmejala in poskočila. «Ti, gospodična Pavla, ti...» Umolknila je in se zamislila po otroško. Prav nič razočaranja ni bilo v njenih nasmejanih očeh. Samo začudenje. In malo resnobe, tiste otroške resnobe, ki ji ne poznamo globin in je ne znamo slediti. Čisto je obmolknila. Potem se je nenadno razveselila: «Kaj bomo zdaj delali, ko imamo gospodično Pavlo pri nas? Ali se greva žogat?»

«Mamico!» je popravil papa. Začudeno ga je pogledala. Aha. Mamica ji mora reči. Zdelo se ji je res smešno, da je ne sme več klicati za gospodično Pavlo. Papa je gledal obe in je bil srečen. Gospa Pavla je hitro vstala in odhitela z malo Jano na vrt po žogo.

Gospa Pavla se je z vso voljo skušala vživeti v novi položaj. Otrok je bil živ in razvajen, toda dobrega srca. Manjkalo pa je še dosti vzgoje. Seveda, le oče in služkinje! Jana pa je potrebovala mater. Dve leti je razposajeno krotila svoje varuhe. Nobena beseda ni zalegla. Če se je otrok le nasmehnul in pritisnil svoje lice k obrazu, je bila vsaka porednost odpuščena. Gospa Pavla se je čutila odgovorno za vzgojo tega otroka. V začetku jo je prijazno opominjala, toda Janica je skakljala in tekala po kuhinji, sobah in terasi in razgrajala kakor divjaček. Tudi stroga je bila z njo, celo klečati je morala Jana v kotu kar dve uri. Ko pa jo je gospa Jana minuto pozneje poklicala k sebi, se je mala stisnila k njej z vsem telescem in jo nežno ščipala v lakti. Zdelo se je, kakor da otrok sproti pozablja vso jezo in kazen, vsako porednost in grajo.

V njej je živel drug svet, otroški svet pravljic in sonca in zelenih žabic na vrtu ter malih polžkov na solati.

Gospa Pavla je včasih potožila možu, da njena vzgoja nima uspeha. Tudi s palico je že poskusila. Takrat pa je Jana presunljivo zakričala in se tresla po vsem životu, da se je gospa Pavla prestrašila. Otrok ni bil vajen hudih besed, palice pa do takrat sploh ni poznal. Gospa Pavla se je odslej zatekala vedno le h grožnji. Vzela je s police palico in jo pokazala punčki.

Otrok je prebledel in včasih niti jesti ni mogel več. Samo enkrat jo je še pozneje natepla, ker ji je Jana zakopala zlato zapestno uro v zemljo in jo skrivala tam dva dni. Toda Jana ji je jokaje in kričaje razlagala, da je urico zakopala, da bi kazalci ne mogli naprej. O takih prepirih svojemu možu ni ničesar pravila.

Sicer pa je postala gospa zelo razdražljiva in po sobi in kuhinji so odmevale ostre besede. Pričakovala je otroka.

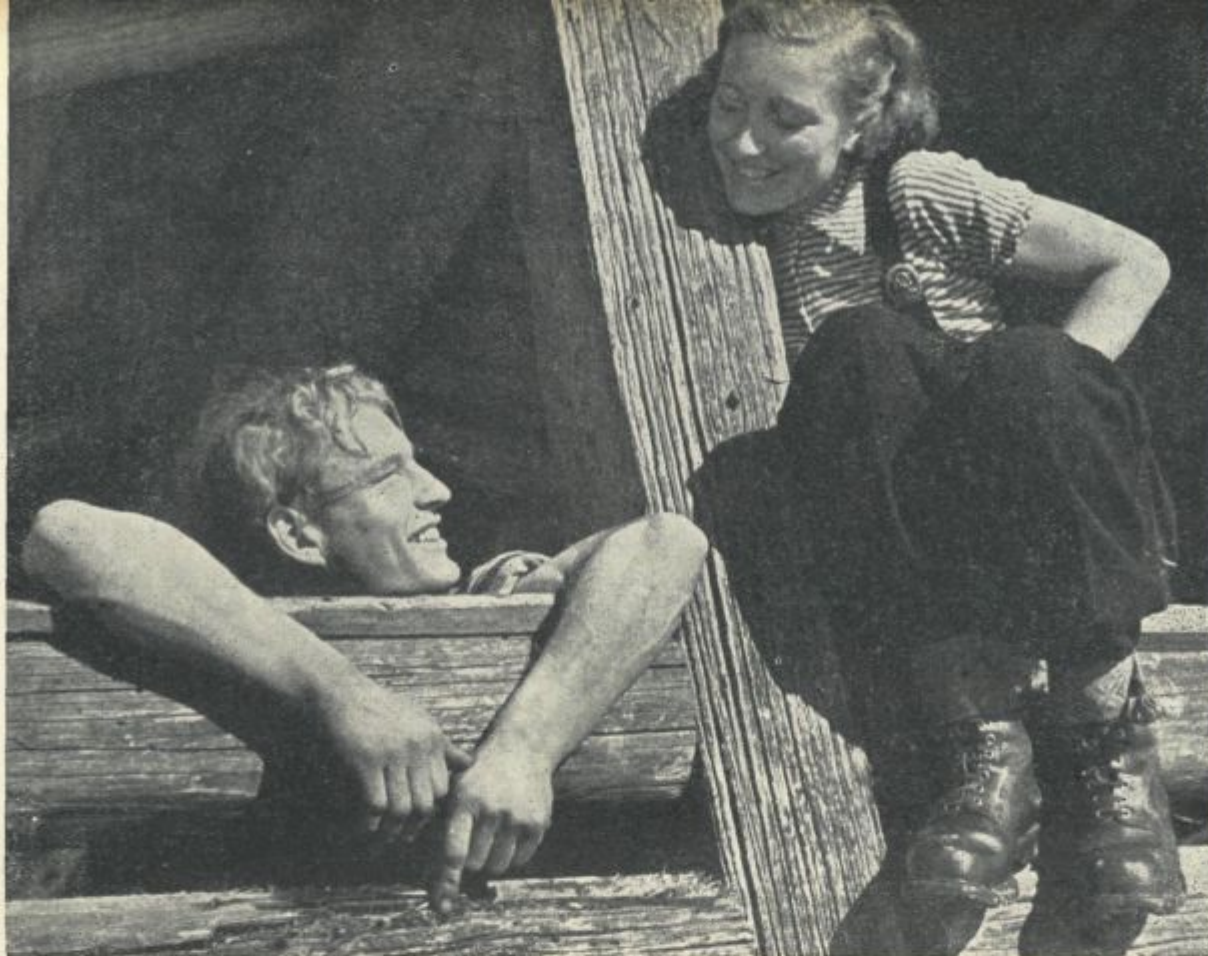
Jana ji je šla res na živce, četudi otrok ni bil zloben. Včasih jo je imela prav rada. Toda zdaj je vse preveč mislila na prihodnji mesec, ko bo držala v naročju — svojega otročička.

Pravilno in smotno vzgojo male Jane je nekoliko zamenarila. Ni si več očitala, če je bila s punčko nestrpna in jo je zaradi neznatnih pogreškov v svojem nerazporejenju včasih udarila. Janica zdaj ni več tako kričala, kadar je bila tepena. Samo žalostna je bila in molčeča. Prav nič več ni tako naglo pozabila, kakor včasih. Najhujše je bilo, če jo je mama zaprla v kopalnico in je zagnila dvoriščno okno. Otrok je sedel oblečen v prazno kopanje. Tiho je sedela in strmela v temo z izrazom groze, dokler je niso poklicali. Vsa bleda je prišla iz kopalnice.

Nekaj dni pred porodom je bil spet hud prepir med mamo in Janico. Janica ni hotela jesti omake. Izbljuvala je vse, kar ji je mama s silo spravila v usta. Dobila je zato zaušnico na obe lici. Takrat je prišel papa v kuhinjo in natepel jo je tudi on. Tega ni storil še nikoli. Mama je tudi jokala od jeze in kazala papanu madež na obleki. Sploh je pretirano vpila, in Jana je bila jezna nanjo. Za vrati ji je pokazala jezik. Ona je bila kriva, da jo je papa tepel. Njen papa! Ni mogla jokati, vsa prepadena je stala za vrati in poslušala. V ozkem obrazu so žarele oči od jeze, oči, ki so se znale tako smejeti. Potem se je začutila strašno osamljeno. Ta dva človeka zunaj v kuhinji se pogovorjata o njej in ji nista dobra. Oba sta jo tepla, ker ji je postalo slabo od tiste omake in ker je zamazala mami obleko. Zdaj je zajokala v kotu. Gotovo se pogovarjata, kako jo bosta kaznovala. Zaprla jo bosta v kopalnico in zagnila okno. Po prstih je ušla na vrt in se skrila v lopico.

Jana je dobila bratca. Papa je rekel, da je takšen ko jabolček. Njej je veliko bolj ugajal kakor jabolček, toda ni ga smela prijeti za roko. Tako majčkene prste je imel in zmeraj je dvigal pesti. Najbolj ji je bilo všeč, kadar jo je prijel z malo toplo roko za prst in sta telovadila. Če jo je pa pri igri zalolita mama, jo je zapodila v kuhinjo pospravljat igrače. Nekoč je vzela okroglo glavico med svoje dlani in jo skušala dvigniti k ustom, da bi poljubila sveža usteca. Bila je še premajhna, da bi se sklonila nad košarico. Takrat so se odprla vrata, in mama je presunljivo zakričala. Jana je spustila glavico, da je omahnila na rob košarice. Fantek je zajokal in obupno krilil z ročicami. Mama je planila k otroku. Pahnila je Jano, da je padla vznak. Božala je sinčka in ga nosila po sobi, dokler se ni umiril.

Pri kosilu je bilo zasliševanje. «Kaj si hotela bratcu?» je osorno vprašal oče. «Si ga zopet mislila mučiti in ščipati? Le enkrat naj še čujem kaj takega! Potem tebi gorje!» Besno je pokazal na polico in ves dan ni govoril z otro-

Visoko
v
planinah

kom. Jana je trpela. Papana je imela nadvse rada, prav tako kakor bratca. Mama je ni marala. Jana je to čutila, v njenem majhnem srcu je bilo to dognano. Ni razmišljala več. Le včasih je še splezala mami v naročje, da bi se ljubkovala kakor nekoč. Njena ličeca so si želela božanja, njeno srce je hrepenelo po nežnosti. Papa jo je tudi zanemarjal. Mama ni imela časa zanjo. Pogladiła je ni nikdar. Prepogosto jo je udarila. Prav nič potrpljenja ni imela z njo. Razdražljiva je bila in nervozna. Jana pa je bila še tako majhna punčka, in je potrebovala mater.

Gospa Pavla je živela le za svojega otroka. Janica ji je postala breme, ki ga je morala prenašati. Privadila se je otroškega pogleda, v katerem je bil očitek in nerazumevanje njene nagle jeze. Ni razmišljala, če je otrok uporno molčal. Šele ko so privrele solze, je čutila zadoščanje. Janin upor ji je dražil živce. Vse preveč živ in nevaren otrok je Jana. Njenega sinčka je hotela včasih zadušiti, tako ga je objemala in stiskala k sebi.

Ni lahko deliti ljubezni — s tujim otrokom!

Gospa Pavla je nevarno zbolela. Dobila je hudo vnetje, in dva zdravnika sta se vrstila ob njeni postelji. Mož je obupoval. Jana je po prstih hodila iz kuhinje v sobo. Mirko je jokal v košari. Odnegli so košaro v kuhinjo, in Jana je lahko nemoteno gladila ročice in lička.

Gospa Pavla je tožila vedno bolj. Mož je jokal ob njeni postelji. Pavla pa je mislila in srečo gledala v mračno sobo. Če umre? Kaj bo z otročičem? Ozrla je je v moža. Mlad je še.

«Mirko!»

«—?» Pogledal jo je poln ljubezni.

«Povej po pravici. Kaj pravi doktor? Ali bom umrla?»

Pogladil ji je roko. «Ne govori tako, Pavla. Ne smeš, razumeš. Otrok te potrebuje, obema otrokoma je potrebna mati!» je popravil.

Spet se je zamislila. Vse ure je razmišljala. «Če umrem? Kaj bo z malim? Jezus, da bi ostal brez mame?»

Janica je tiho odprla vrata in prinesla bolnici zdravila in led. Plaho je gledala vanjo in se po prstih odstranila

iz sobe. Tako majhna je še bila in drobna. Nič več ni bila poredna. Vedno je bila kakor na straži v kuhinji, kdaj jo bodo potrebovali za bolno mamo ali za bratca. Tekala je v trgovino, sušila perilo ob štedilniku, pomagala je Meti in uspavala bratca. Mali kričač je izredno ubogal. Kadar je ukazala Meta, je Jana nesla zdravila v sobo.

Gospa Pavla je gledala za Jano, ko je odhajala s sklonjeno glavo. Tudi Janica je izgubila mamo, ko je bila še detece. Čudno, da se je prav zdaj tega tako jasno zavedela. Če umre ona, bo Mirko prav taka sirota, Mirko, mali sladki fantek. Zaprošila je hrepenече, naj ji prinesejo otroka na posteljo.

Mož se je vrnil s sinčkom v rokah. Mirko se je smejal in kazal dva srčkana zobka v rožnatih ustih. Jana je smuknila za papanom v sobo in se obesila za posteljni rob. Žalosten in ubog je bil njen obrazek.

«Glej ga, mama, kako se smežka!» se je razveselila Janica, toda hitro je obmolknila in se prestrašila svojega glasu. Tu je vse tako tiho. Gospa Pavla je gledala svojega otroka in mu božala ročice. «Če umrem!» je kričalo v srcu.

Ko so ga odnesli, je zajokala.

Janica se je vrnila v sobo z brisačo in obstala pred posteljo. Popravila je odejo in čakala papana.

«Janica, ali imaš bratca zelo rada?» Mehko so zvene le besede. Punčka se je ozrla in zažarel ji je ves obraz. «O, da, mama. Uh kako!»

«Ali imaš tudi mene rada, Janica?» je mama vprašala dalje in lepo pogledala otroka.

Jana je zavzeta prisluhnila. Ali jo je že kdaj vprašala kaj takega? Naslonila se je na odejo in prekrizala nožice. Tako toplo ji je bilo nenadoma pri srcu. Roka jo je gladila po laseh. Punčka se je privila k roki, da bi še dalje časa čutila mehki prijem. Tiho je zašepetala:

«Da, mama.»

Mama jo je še božala. Otroške oči so bile čudno svetle in srečne.

Janica je položila glavo na posteljo. Bila je še majhen otrok, ki je potreboval mater.

Sladkost življenja

V življenju je mnogo sladkosti, samo to napako imajo, da ne trajajo dolgo. Toda ker jih je mnogo, se moramo naučiti, da jih znamo izbirati in primerno uživati.

O tem, da se najslajše radosti najhitreje raztopijo v nič, se bomo najlaže pogovorili, če vam predstavimo našo ponižlavko Petrino.

Kličemo jo za Petrino ali, kratko, za Babo. V šolo še ne hodi, toda šteti že zna, kakor da je iz proovrstne trgovske družine. Pa ni. V čisto navadnem uradniškem okolju raste in zori, da bo še to jesen godna za šolo. Šteti se je najbolj naučila ob lanskem Miklavžu in božiču, ko je nanese nenavadno naključje — in to po naročilu strica in tetke iz Maribora — da se je obakrat znašel med običajnimi skromnimi darilci tudi lepo vezen mošnjček z nekaterimi svetlimi denarci. To je zadostovalo, da je Petruha čez noč povečala svoje številčno znanje in da je sama ugotovila tudi prve rezultate množenja in seštevanja.

— Mama, če nobeno nedeljo več ne bom pila malinovčka, bom imela ob koncu meseca osem dinarjev več.

— Glejte vendar — smo rekli — kako izreden trgovski talent! Nikdo v naši družini ni bil z njim obdarjen, sicer bi se nam godilo bolje. Zdaj bo nemara Petruhi sreča naklonjena.

Pa je minila pomlad in je prišlo poletje.

Preden se je moglo sonce zaradi dolgotrajnega dežja prav uveljaviti, so se jeli že po naši ulici pomikati beli vožički in se je oglašalo dolgo, zateglo vabilo:

— Sladoleeed!... Sladoleeed!...

Kakor da jo vabi sirena, je zbrzela Petruha po stopnicah in čez vrt k ograji.

Dan za dnem tako.

Poglejte, kako zadovoljna sedi na ortu, sladeč se s sladoledom!

Danes okuša citronovega, jutri vanilijevega, pojutrišnjem kavinoga, — neznanstvo pestra je lestvica vseh teh sladkih barv in okusov. Kratkotrajen je užitek, zato pa je vsakdanji. In nikdo nima pravice, da bi ga Petruhi kratil. Mamka sicer večkrat vzdihne:

— Trgovski talent, saj sem vedela! V naši družini že nikoli ne.

Petruha pa se ji nasmehne s tistim svojim zlatim smehom, ki govori iz oči, iz ustec, z vsega obraza:

— Ah, mama, če hočeš, ga pa tudi tebi kupim za pol dinarja!

In tedaj se nasmehne tudi mama.

Kaj pa hoče: dobro srce in zlati otroški smehljaj sta vendar vredna več kakor vsi trgovski zakladi. Tona.

ANCA

Delala je čez uro. Morala je. Važna naročila. Naročnik čaka na blago. Niti za dan se ne sme odpošiljka zakasniti. Niti za dan...

Nadure so boljše plačane. Ne veliko, pa vendar... Pri plači se pozna vsaka nadura, vsaka para, ki jo na uro zaslužiš več. Sicer pa te tako ne vprašajo. Kadar so naročila, moraš delati čez uro zato, da takrat, kadar jih ni, ostajaš po dva, tri dni v tednu doma.

Delaš po enajst ur na dan. Po delu si do smrti utrujena, posebno če moraš tako delati ves teden. In zunaj po ulicah hodi na stotine brezposelnih. Ne, tako čudno je vse to urejeno...

Anca rada dela čez uro. Plača je tako majhna. Z njo se ne da živeti. In tako dela po enajst ur na dan že drugi teden. Zelo je zbita. Po delu v tovarni sledi delo doma. Pranje, umivanje tal, šivanje... da kuhanja niti ne omenim. Pri svoji plači si ne more najeti postrežnice.

Danes se vlečejo ure v večnost. Kakor da se je čas ustavil. Sobota je. Doma jo še čaka delo. Tu pa mora delati še uro, dve... da, koliko ur prav za prav še?

Z muko se izteguje Anca do police, vzame z nje blago in ga polaga na voziček. V pasu jo od tega iztezanja in sklanjanja že vse boli. Bale blaga so zelo težke, vsako uro so težje, dokler ne postanejo težke kakor svinec...

Anca si za trenutek oddahne. V ušesih ji brni. Da, to so stroji iz sosednjega oddelka, ki brne v enakomernem, naglem tempu.

Naročila! Naročila!

Zdaj je konec pomladi, vsak hip bo poletje. Ljudem se hoče novih oblek. Svetlih in pestrih, kakor je pestra pomlad.

Delajte! Pošljite! Stotisoči čakajo...

Anca sedi na bali blaga in misli na Toneta, ki v poslednjih tednih s podvojeno vročičnostjo išče dela. Ve, da ga išče zase, za Anco in za onega tretjega, ki se še ni rodil, ki pa je že zdaj ves njun, njegov in Ančin.

Anca letos ne bo imela nove poletne obleke. Oh, kaj zato! Nakupila bo lepega, belega, mehkega platna za...

«Anca! Šef!»

Anca se naglo dvigne, se nasmehne tovarišici, ki zloga blago s sosednje police, in znova poprime za delo.

Bolečine v pasu nočejo ponehati, marveč se počasi in vztrajno večajo.

Anca sprva zaradi bolečin ni pomislila na nič. Človek, ki je vajen vsega hudega, se ne ustraši kar tako drobne bolečine. Toda zdaj se je zbala.

Pa vendar ne bo kaj hudega?

Čada bi se znova odpočila, toda njen šef stoji pri mizi ob oknu in pregleduje neke papirje. Vsak hip se lahko ozre. Ne, še to balo in še to in še to.

Nadure... Tone... poletje, poletje...

Stroji brnijo. Ancu se od utrujenosti trgajo misli in omahuje roke.

Vendar! Sirena...

Anca leži v postelji. Sprva je ležala kar v temi. Ko pa je pomislila na Toneta, se je zbala, da bi si utegnil misliti, da je ni doma, in bi šel kar mimo njene hiše, je prižgala luč. In zdaj čaka. Čaka, da bi prenehale bolečine v bokih in da bi prišel Tone.

Zunaj je večer. Akacije, ki cveto ob vrtnem plotu, diše. Vsak še tako rahel zalet toplega vetra ji prinaša v sobo razkošni vonj akacij. Nekje, morda na stezi sredi polj, nekdo poje...

Anca leži v postelji čisto mirno. Njene misli pa so vse nemirne od rastočih bolečin in iščejo v strahu Toneta, ki ga ni...

Kod hodi?

Da, saj se zgodi, da ga ni po dva, tri dni k njej. Toda zakaj ga ni ravno danes, ko si tako zelo želi njegove bližine?

Kazalci ure na nočni omarici se premikajo počasno počasno... Včasih, kadar je bolečina najhujša, se za nekaj časa ustavijo. Ura stoji in čas stoji in celo bolečina stoji. Niti za sekundo ne popusti in ne narašča. Prav v tem pa je njena strahota...

Anca stiska zobe in s konci prstov vrta v lesene posteljne stranice. No, potem bolečina preneha, toda le za hip. Zato, da se potem s povečano silo polasti vsega njenega telesa in se kazalci ure znova lahko odpočijejo za brezkončno dolg trenutek...

Ko se Anca zave, je zunaj še vedno noč. In tudi v njeni sobi je noč. Petrolejka je že zdavnaj dogorela. Toda dušič smrad se še zdaj meša z vonjem akacij, ki cveto kraj plota.

Bolečine v telesu ne čuti več. Le topa duševna bolečina je ostala. Če bi zdaj mogla zajokati, bi ta topa bolečina morda popustila. Pa ne more. Kakor ne more misliti na nič drugega, kakor na to, kar se je zgodilo. Misel je utrujena. Ne skuša se dotipati do česar koli drugega...

Kazalec na uri se počasi pomika. Anca tega ne opazi. Tako vseeno je, ali se čas pomika ali pa stoji...

Toda čas ne stoji, vkljub bolečinam in morda ravno zaradi teh bolečin nešteti posameznikov čas ne stoji... Noč se počasi umika jutru. Na trave v poljih pada rosa, in zrak je poln vonja po svežem mokrem zelenju. V vejah akacij drobi osamel ptič. Anca ga sliši. Kakor klic življenja je to prekinjajoče se žgolenje. Toda bolečina se počasi sprasti v misli na Toneta, na delo, na življenje... In sredi vsega tega je edina topla in odrešujoča misel ljubezen, ki ju veže, njo in Toneta.

Za mlade gospe

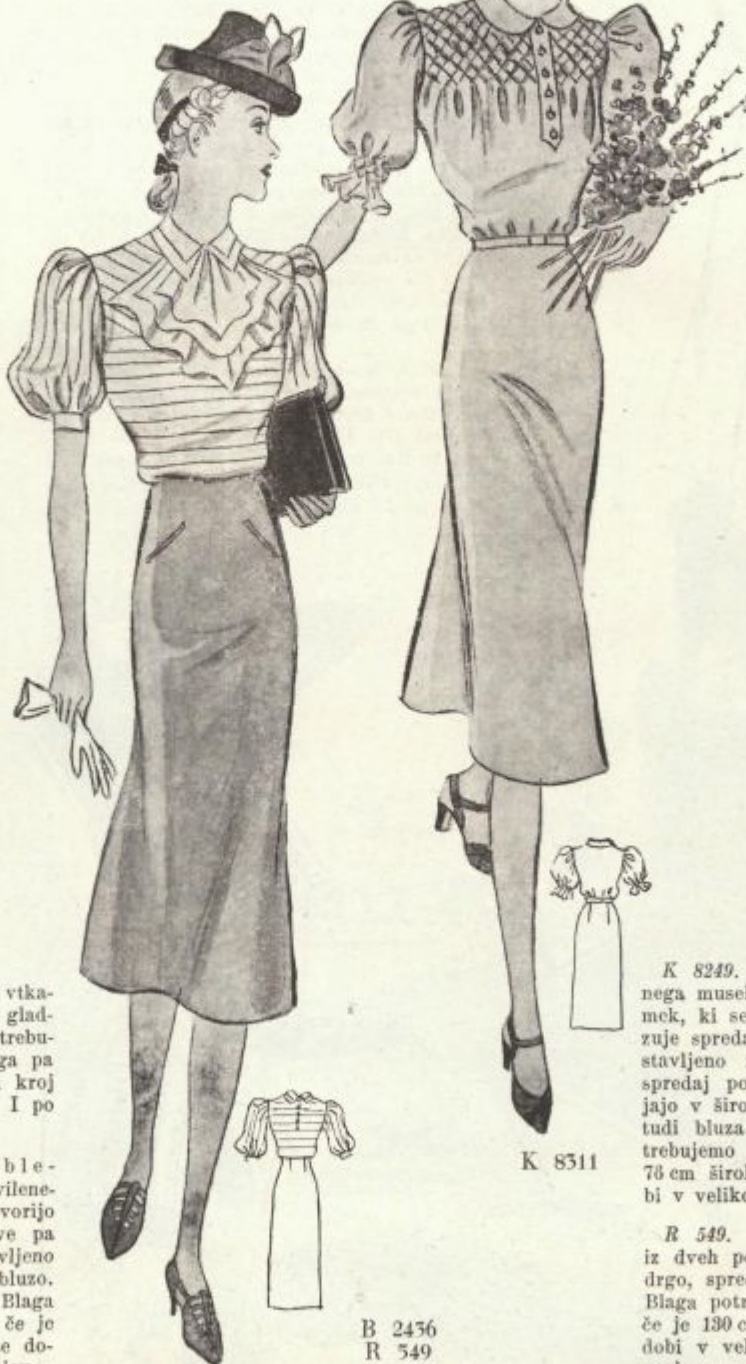
K 8337. Mladostna poletna obleka iz rožaste svile po novem kroju. Urezana je iz cela in okrašena na prsih in na krilu s plisiranimi loki, ki so sestavljeni iz blaga in iz tila. Zametasti pas je prešit. Blaga potrebujemo (za velikost 17) 3 m, če je 92 cm široko. Veliki kroj «Ultra» se dobi v velikostih 17 in I po 22 dinarjev.

K 8537

B 2436. Bluza iz blaga, ki ima vtakne vrvice. Tridelni naprsnik je iz gladkega blaga. Vzorčastega blaga potrebujemo (za velikost I) 1.40 m, gladkega pa 60 cm, če je po 92 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih 17 in I po 14 dinarjev.

K 8311. Mladostna poletna obleka iz jadastozelenega umetnega svilenega krepa z modernimi nabori, ki tvorijo na bluzi nekakšen obramek, rokave pa zožujejo v zapestke. Krilo je sestavljeno iz dveh pol in je v pasu prišito na bluzo. Prešiv je pokrit z ozkim pasom. Blaga potrebujemo (za velikost I) 2.90 m, če je 92 cm široko. Veliki kroj «Ultra» se dobi v velikostih 17 in I po 22 dinarjev.

K 8311

B 2436
R 549

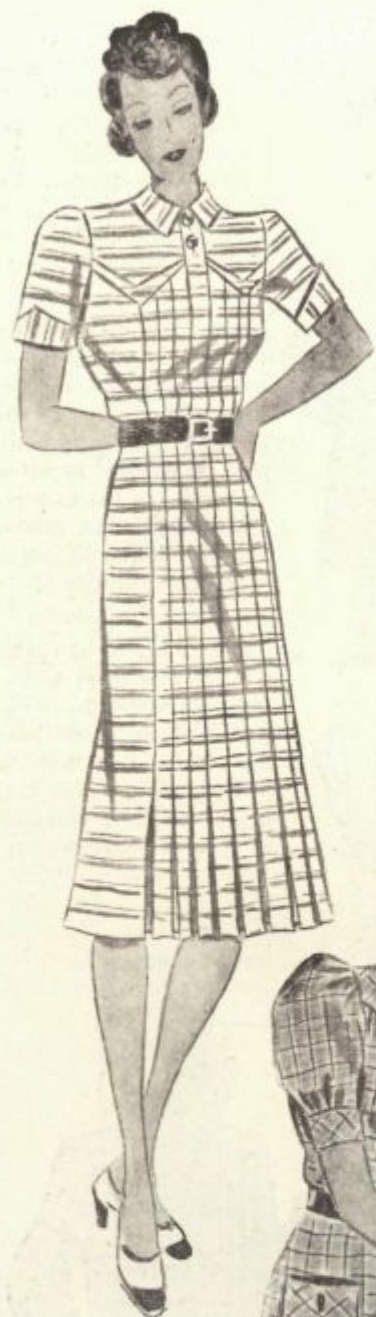
K 8249

K 8249. Poletna obleka iz temnega muselina z rožami. Bluza ima obramek, ki sega visoko na vrat in se zavezuje spredaj v veliko petljo. Krilo je sestavljeno iz štirih pol in je okrašeno spredaj pod pasom z robčki, ki prehajajo v široke gube. Z robčki je okrašena tudi bluza spredaj in zadaj. Blaga potrebujemo (za velikost II) 3.75 m, če je 76 cm široko. Veliki kroj «Ultra» se dobi v velikostih 17, I in II po 22 dinarjev.

R 549. Zvončasto krilo, sestavljeno iz dveh pol. Ob strani se zapira na zadrgo, spredaj ima pa dva poševna žepa. Blaga potrebujemo (za velikost I) 1.20 m, če je 130 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih I, II in III po 14 dinarjev.

ZA VSE MODELE SE NAROČAJO KROJI «ULTRA» POD OZNAČENIMI ŠTEVILKAMI PRI UPRAVI «ZENEINDOMA»,
LJUBLJANA, DALMATINOVA 8.

Praktične obleke za mladenke

K 8501

K 8301. Poletna obleka iz črtastega blaga. Obleka v pasu ni prerezana in ima na prednji polji dvojne gube, ki se spodaj odpirajo. Obramek je zadaj raven, spredaj pa zobčast in se zapenja pod vratom z dvema gumboma. Pas je iz usnja. Blaga potrebujemo (za velikost II) 3.60 m, če je 80 cm široko. Veliki kroj «Ultra» se dobi v velikostih I in II po 22 dinarjev.

K 8279. Praktična domača obleka iz bombažastega blaga. Zadnik je iz cela in podaljšan zgoraj v poramek, ki je spredaj prišit na nagubani prednik. Život prednika je v pasu nabran in prišit na gladko prednjo polo krila. Obleka se zapenja spredaj na pet gumbov in ima na vsaki strani po en žep. Blaga potrebujemo (za velikost III) 4.50 m, če je 76 cm široko. Veliki kroj «Ultra» se dobi v velikostih I, II in III po 22 dinarjev.

K 8302. Športna obleka na škrice iz črno-belega karirastega blaga. Posamezni deli bluze so urezani v različni smeri, kar je poleg zelene obrobe edini okras obleke. Nizek pokončni ovrtnik ima spredaj majhno belo petljo, lahko je pa bluza pri vratu tudi odpeta. Blaga potrebujemo (za velikost II) 4 m, če je 80 cm široko. Veliki kroj «Ultra» se dobi v velikostih 17, I in II po 22 dinarjev.

K 8276. Mladostna obleka iz zelenega, platnu podobnega blaga. Obramek, ki je samo spredaj, je zobčast in pošit z belimi trakci. Z enakimi trakci so pošiti tudi krilo in zapestki kratkih rokavov. Ovrtnik in usnjeni pas sta bela. Blaga potrebujemo (za velikost I) 3 m, če je 80 cm široko. Veliki kroj «Ultra» se dobi v velikostih 17, I in II po 22 dinarjev.

K 8302

K 8279

K 8276

ZA VSE MODELE SE NAROČAJO VZORCI «ULTRA» POD OZNAČENIMI ŠTEVILKAMI PRI UPRAVI «ZENEINDOMA»,
LJUBLJANA, DALMATINOVA 8.

Praznične in vsakdanje otroške obleke

K-M 5433. Praznična obleka za majhne deklice iz rožastega klokeja. Urezana je iz cela in ima spredaj in zadaj goste položene gube. Blaga potrebujemo (za velikost 5) 2.10 m, če je 92 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih 5, 7 in 9 po 14 dinarjev.

K-K 1650. Praznična deška obleka. Naredimo jo lahko na dva načina. K dolgim temnim hlačam se poda svetla bluza z nabori, če so pa hlače kratke, tedaj je tudi bluza iz istega blaga in ima gladek bel ovrtnik. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih 6, 8 in 10 po 14 dinarjev.

K-M 5470. Dekliška športna obleka iz blaga, ki je podobno platnu. Bluza ima zgoraj in spodaj po dva našita žepa in se zapira na zadržgo. Krilo ima spredaj in zadaj po dve skupini gub. Blaga potrebujemo (za velikost 12) 3 m, če je 80 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih 8, 10 in 12 po 14 dinarjev.

K-M 5433

K-K 1650

K-K 1651. Deška športna obleka iz volnenega športnega blaga ali pa iz hodnega platna. Blaga potrebujemo (za velikost 11) 1.70 m, če je 140 cm široko, ali pa 2.80 m, če je 80 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih 7, 9 in 11 po 14 dinarjev.

K-M 5426. Dekliška obleka iz tiskanega poševo karirastega bombažastega blaga z enobarvnim bolerom. Blaga potrebujemo (za velikost 8) 2.10 m karirastega in 1 m enobarvnega, če je 80 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih 6, 8 in 10 po 14 dinarjev.

K-M 5414. Dekliški plašč iz mehkega karirastega blaga z belim ovrtnikom. Blaga potrebujemo (za velikost 11) 1.90 m, če je 140 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih 9, 11 in 13 po 14 dinarjev.

K-M 5470

K-K 1651

K-M 5426

K-M 5414

ZA VSE MODELE SE NAROČAJO KROJI «ULTRA» POD OZNAČENIMI ŠTEVILKAMI PRI UPRAVI «ŽENEINDOMA», LJUBLJANA, DALMATINOVA 8.

K-K 1643. Spalna obleka za večje in manjše dečke. Blaga potrebuje mo (za velikost 13) 4.25 m, če je 80 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi za velikosti 5 in 7 po 7 dinarjev, za velikosti 9, 11 in 13 pa po 14 dinarjev.

K-K 1640. Srajčka za majhne dečke, ki se nosi k zelo odprtim oblekam. Blaga potrebujemo (za velikost 6) 1.20 m, če je 80 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih 2, 4 in 6 po 7 dinarjev.

K-M 5438. Dekliška spalna obleka, okrašena z nabori. Rokavi so kimonski. Blaga potrebujemo (za velikost 7) 2.75 m, če je 80 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih 7, 9 in 11 po 14 dinarjev.

K-M 5350. Srajčka in hlačke za majhne deklice. Hlačke se pripenjajo na srajčko. Blaga potrebujemo (za velikost 5) 1.50 m, če je 80 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih 3, 5 in 7 po 7 dinarjev.

K-K 1640

Dekliško in deško perilo

B-F 2637. Srajca in hlačke za mlada dekleta. Hlačke imajo v pasu prožni trak in so brez razporkov. Oboje je okrašeno z vložki. Blaga potrebujemo (za velikost 14) 2.15 m, če je 80 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih 14, 15 in 16 po 14 dinarjev.

B-F 2638. Hlačna kombineža za deklice. Okrašena je z veznimi zobci in pikami. Blaga potrebujemo (za velikost 15) 1.35 m, če je 80 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih 15 in 17 po 14 dinarjev.

B-F 2697. Spalna srajca s kimonskimi rokavi in s čipkastimi vložki. V pasu se zadržuje s trakom. Blaga potrebujemo za (velikost 14) 2.75 m, če je 80 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih 14 in 16 po 14 dinarjev.

K-K 1643

K-M 5438 K-M 5350

B-F 2638

B-F 2637

B-F 2697

ZA VSE MODELE SE NAROČAJO VZORCI «ULTRA» POD OZNAČENIMI ŠTEVILKAMI PRI UPRAVI «ŽENEINDOMA», LJUBLJANA, DALMATINOVA 8.

Preslegasto pleteni prti, prtički in čipke

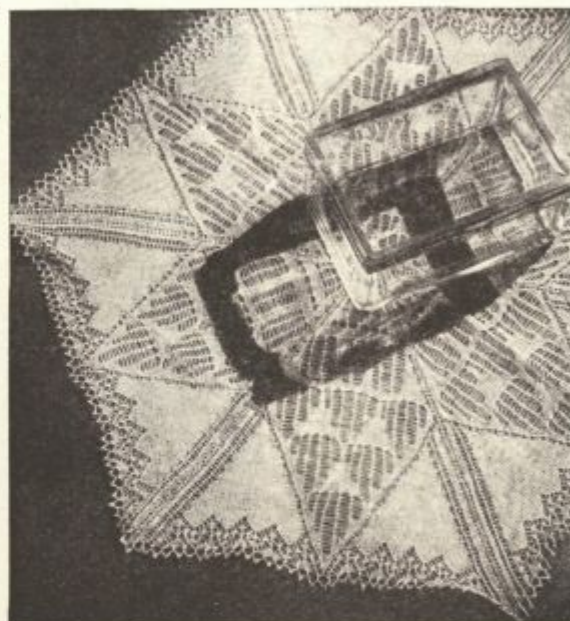
H 7015

H 6413. Dva pletena prtička. Preslegasta vzorca nista preveč težka in ju delamo s kvačkancem štev. 80. Vsak prtiček meri približno po 21 × 25 cm. Navodilo, kako ju pletemo, se dobi za 7 dinarjev.

H 6549

H 6349. Šesterokoten prtiček ima v premeru nekako 50 cm in ga pletemo s kvačkancem štev. 150. Zobčki ob robu prtička so kvačkani. Navodilo za pletenje se dobi za 7 dinarjev.

H 6415

H 7015. Šesterokoten prtiček, ki ga pletemo s prav tankim kvačkancem. Velik je 55 cm. Kako pletemo, je natančno popisano v navodilu «Ultra», ki se dobi za 7 dinarjev.

H 6522. Velik okrogel prt. Ako ga pletemo z zelo tenko umetno svilo in s pletenkami, katerih obseg meri 8 mm, je premer prta 185 cm. Vzorec z natančnim popisom se dobi za 12 din.

H 6350

H 6350. Prav čedne čipke, ki jih lahko kvačkamo ali pa mrežamo. Predloga «Ultra» se dobi za 7 dinarjev. Na isti predlogi je še pet drugih vzorcev za obrobe pri robnih.

H 6522

VSE PREDLOGE IN VSI POPISI «ULTRA» SE DOBE POD OZNAČENIMI ŠTEVILKAMI PRI UPRAVI «ŽENE IN DOMA», LJUBLJANA, DALMATINOVA 8.

Vzorci za križni vbod

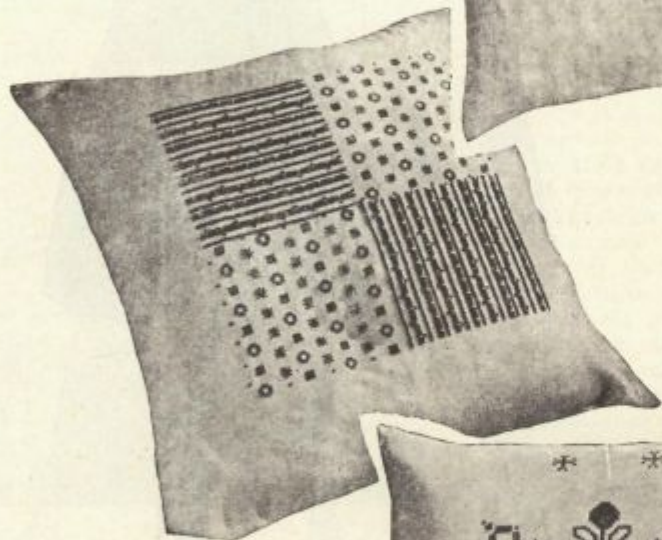

H 6920

H 6943

H 6920. Okusna blazina iz nebeljnega domačega hodnega platna. Križčke vezemo z rjavo prejico. Blazina meri 55 x 65 cm. Odlikanica «Ultra» se dobi za 7 dinarjev.

H 7010

H 7010. Lepa blazina iz surove svile, okrašena s križčki, ki jih vezemo s črno, temnomodro ali pa s temnorjavo prejico. Blazina meri 55 x 55 cm. Odlikanica «Ultra» se dobi za 7 dinarjev.

H 6934

H 6934. Platnena blazina. Vzorec vezemo z rdečo in rjavo prejico. Odlikanica «Ultra» se dobi za 7 dinarjev.

H 6948. Blazina iz tenkega platna. Okrogle motive vezemo z nežnimi pastelnimi barvami, kakor z zelenkastorumeno, rožnato, svetlomodro in s temnomodro. Blazina ima v premeru 60 cm. Odlikanica «Ultra» se dobi za 12 dinarjev.

H 6948

ODLIKANICE «ULTRA» SE NAROČAJO POD OZNAČENIMI ŠTEVILKAMI PRI UPRAVI «ŽENE IN DOMA», LJUBLJANA, DALMATINOVA 8.

Okus resne dame

M 2810

M 2810. Jopica brez ovratnika. Zapenja se na eno vrsto gumbov. Vsi robovi jopice so nedaleč od roba prešiti. Takšno jopico nosimo h krilu ali pa k obleki, katere barva se vidno odraža od barve jopice. Tako oblečemo na primer h peščenosivemu krilu rdečkastorjavo jopico. Blaga potrebujemo (za velikost IV) 1.40 m, če je 140 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih II, III in IV po 14 dinarjev.

B 2413. Bluza iz šantunške, honanske ali pa iz ličnate svile z dolgimi rokavi. Ovratnik, zapestki in oba žepa so okrašeni s prešivi. Ta bluza se lepo poda h kostumu ali pa k jopici M 2810. Blaga potrebujemo (za velikost III) 2,75 m, če je 80 cm široko. Mali kroj «Ultra» se dobi v velikostih I, II in III po 14 dinarjev.

B 2413

K 8341

K 8159

K 8341. Popoldanska obleka iz motne svile, pošita z vodoravnimi plasami iz temnejšega blešččevega se blaga. Te plase prišijemo lahko na til ali pa z ovitimi stebrički kar na blago. Krilo, ki je sestavljeno iz štirih pol, je prišito pod pasom na bluzo. K tej obleki lahko oblečemo jopico brez rokavov. Blaga potrebujemo (za velikost III) 4.50 m, če je 92 cm široko. Veliki kroj «Ultra» se dobi v velikostih I, II in III po 22 dinarjev.

K 8159. Obleka za mlado damo iz volnenga ali pa svilenega blaga. Krojena je po životu. Naprsnik, ki se zapira na zadržgo, in ovratnik sta iz svetlega blaga. Krilo ima spredaj vložene gube. Če je obleka volnena, jo nosimo k jopici M 2810, če je pa iz svile, se poda k njej jopica brez rokavov. Volnenga blaga potrebujemo (za velikost IV) 2.35 m, če je 130 cm široko, svilenega pa 3.30, če je 92 cm široko. Veliki kroj «Ultra» se dobi v velikostih II, III in IV po 22 dinarjev.

ZA VSE MODELE SE NAROČAJO KROJI «ULTRA» POD OZNACENIMI STEVILKAMI PRI UPRAVI «ŽENE IN DOMA», LUBLJANA, DALMATINOVA 8.

Za sladokusce

Telečje prsi z jetrnim nadevom

Telečje prsi osnažimo in dobro osušimo, nato pa osolimo in zarezemo vanje z ostrim nožem žep, ki ga nadevamo s temle nadevom:

Osminko nastrganih jeter stremo z žemljo, ki smo jo namočili v mleku in dobro oželi. Nato primešamo eno jajce, soli, popra, nastrgane čebule, sesekljanega peteršilja in žličko masla. Žep potem zašijemo in spečemo pečenko v pečici.

Pasteta iz telečjih jeter

Iz 5 dkg presnega masla, 2 dkg drobtin, ene majhne nastrgane čebule in 5 dkg namočene in ožete žemlje, kateri smo prej s strgalnikom ostrgali skorjo, naredimo cmok. Za ta cmok opražimo na presnem maslu najprej čebulo, dodamo nato drobtine in žemljo ter mešamo vse skupaj nad ognjem, dokler se zmes ne loči od posode. Potem zmeljemo na stroj dvakrat zapovrstjo $\frac{1}{2}$ kg telečjih jeter, 10 dkg hrbtna slanina in 5 dkg kuhanega krompirja. V to zmes vmešamo nato ohlajeni cmok, 4 dkg nastrganega parmezana, ščepec soli, za noževico konico popra, sesekljana kislo kumarico ali pa nekoliko sesekljanih kaper in eno jajce. To zmes stresemo v dobro namazano posodo za puding in jo kuhamo v sopari 1–1½ ure. Pasteto serviramo mrzlo s pikantno jajčno omako. Primerna je zlasti za večerjo. Hranjena na mrzlem prostoru stoji tudi nekaj dni.

Slanikovi zvitki na ruski način

Šestim slanikom izločimo kosti in vsakega posebej zvijemo v zvitke. Nato naredimo približno četrt litra marinade iz dveh do treh žlic kisa, treh žlic olja, nekoliko soli in popra ter primerne količine vode. Potem skupamo $\frac{1}{2}$ kg cvetače, $\frac{1}{2}$ kg zelenega fižola in $\frac{1}{2}$ kg graha, in sicer vsako zase. Jed serviramo v okrogli skledi in denemo na sredo cvetačo, na eno stran grah, na drugo stročji fižol, krog in krog ali pa v obliki polumeseca za naložimo zvitke. Na vsak zvitke položimo po eno rezino čebule. Serviramo za večerjo.

Riž z zelenjavo in jajci

Na razbeljeni masti zarumenimo nekoliko drobno sesekljane čebule, prideneo nato izbrani riž in ga na hitro izpražimo. Potem zalijemo riž s kropom, tako da sega voda nekako 3 cm čez riž, in vržemo vanjo še različno sesekljano zelenjavo. Zdaj jed osolimo in po okusu začínimo in dušimo, ne da bi preveč mešali. Ko je riž mehak, ga zvrnemo na velik krožnik in okrasimo s presnimi paradižniki in z razpolovljenimi trdo kuhanimi jajci, kakor vidite na naši sliki. Kadar so paradižniki dragi, jih narežemo na ploščice, da jih čim manj porabimo.

Tako pripravljeni riž lahko prinesemo na mizo kot slovesno pripravljeno prikuho.

J. Haverson:

Daljni vzhod

Kulturna Evropa in Amerika se vsak dan vznemirjata ob poročilih o kitajsko-japonskem spopadu. Civilizirani ljudje, ki so načelni nasprotniki vojske, se zgražajo nad zverstvi, ki jih uganjajo japonske osvajalne čete v severni Kitajski, in marsikateri nepoučen človek se čudi, kako more razmeroma mala Japonska ogrožati veliko Kitajsko. Na drugi plati pa zasledujejo tisti, ki poznajo bistvo kitajsko-japonskega spopada, z upravičeno skrbjo razvoj dogodkov na Daljnem vzhodu. Ta skrb je prav tako utemeljena kakor pri španski državljanski vojni. To je spopad dveh naziranj, dveh sodobnih stremljenj. To je bistvo, a njega še najbolj podkrepljujejo življenjske potrebe Japoncev, ki morajo v svojem velikem razvoju dobiti trg za svoje poljedelske in industrijske proizvode in prostor za svoj v tesno ozemlje stisnjeni narod. Vsakomur je

Kitajski zid.

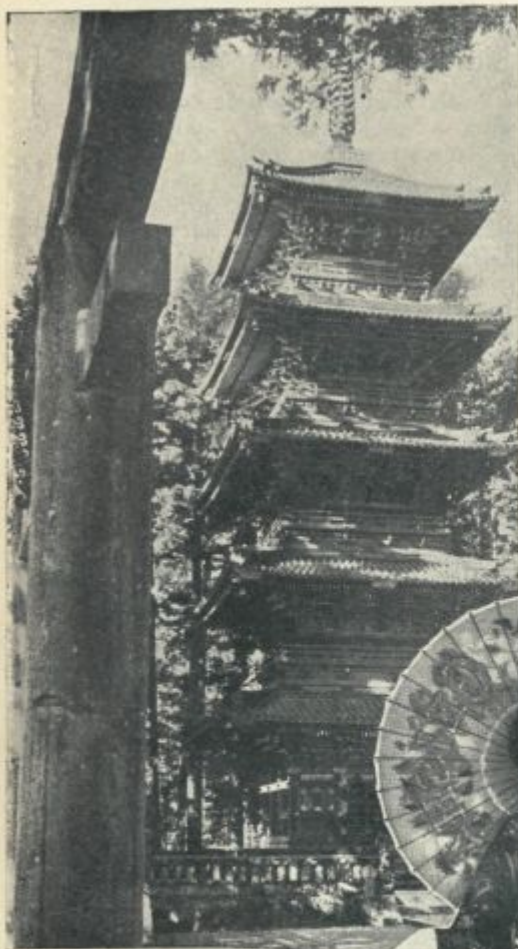
jasno, da so imele posamezne evropske in ameriške države na Kitajskem svoje koristi, ker je Kitajsko z Mandžukom skoraj celina zase, ki ni izkoriščena niti za izvozno niti za uvozno trgovino.

Ta dežela ima več ko 400 milijonov prebivalcev, ki še ne poznajo čevljev, radia, žarnic, raznih tkanin in drugih industrijskih proizvodov, katerih imata Evropa in Amerika v izobilju in ki jih imajo prav tako tudi že na Japonskem. Japonska je poizkušala sicer s svojim dumpingom razvesti svoje proizvode po vsem svetu, toda kmalu je morala odnehati, ker je naletela na hud odpor. Zato je razumljivo, da je «cesarstvo rož in dražestnih gejš» izvleklo iz svojih vojaških skladišč dobro disciplinirane vojake in najmodernejšo orožje in krenilo v sosednjo ogromno deželo, da si najprej z orožjem krči pot za svojo industrijo in za svoj številni naraščaj. Seveda bi se ne bila Japonska morda nikdar odločila za takšen pohod, ko bi ne bili z njenimi koristmi združene tudi koristi držav, katerih politična in gospodarska ideologija je takšna, da jim je japon-

ska ekspanzija na Daljnem vzhodu obramba pred širjenjem ruskega boljševizma.

Ali jim bo to sploh uspelo in kdaj, je vprašanje žrtev in bližnje bodočnosti. Za naše čitatelje je gotovo bolj zanimivo, če si nekoliko ogledamo življenje Japoncev.

Kakor vemo, je Japonska dežela, ki je sestavljena iz mnogih otokov in polotokov ter ima mnogo ognjenikov in mnogo vremenskih nesreč. Bržkone je prav okolnost, da se mora Japonec neprestano boriti za svoj obstanek, napravila iz njega nenavadno utrjenega in ustvarjalnega človeka. Podnebje samo, nekaj pa tudi izročila so vpli-

Japonska pagoda in Japonka v narodni noši.

Moderna Japonka. Japonka, kakršno poznamo mi.

Japonska družinica sredi narcis

vala na to, da se je na Japonskem vzdržal kult družine na višini. Z družino se je množilo število prebivalstva, ki sčasoma ni moglo več ostati na polju, ker so tudi na ta polja jeli prihajati moderni poljedelski stroji, ki so v marsičem nadomestili delovno moč. Zato so se odprle najprej razne obrtne delavnice, potem pa cela vrsta tvornic in industrijskih podjetij. Japonec, ki je bil dotlej obdan z vzhodnimi bajkami in navadami, se je zmerom bolj prebujal in je postajal delavec, si ne išče resničnega življenjskega veselja v praznem sanjarjenju o cvetju in vzhajajočem soncu, o ljubezni in čudežih, ampak v pravem delu. Tako se je zgodilo, da so izginile kadilnice opija in čajnice z gejšami,

namesto njih pa so se dvignile šole in delavnice. Revni ljudje s kmetov ne vodijo več svojih mladih hčera v Jošivaro, da bi prodajala svoja šibka telesa, ampak rajši v delavnice ali pa v šole. In šele tu v teh domovih nove dobe se je pokazalo, da je Japonec zamudil veliko desetletij, morda tudi stoletja, ko se je predajal bajnim pravljicam in modroslovju starih modrijanov. Namesto pesmi o češnji, o opojni roži, namesto bajke o princesi, ki odpira soncu vrata, namesto jalovega potikanja po čajnicah so se oklenili šole in dela; tako so prihajali iz šole zdravi rodovi, iz delavnic pa čevlji, svilene nogavice, lepe tkanine, kolesa, papir, vse, kar si moremo misliti,

izpred vsega pa seveda topovi, letala, puške, bombe. Japonska je bila namreč prepričana o svoji svojstveni modrosti, toda navzlic temu je rada posnemala civilizirani svet. V tej deželi na Daljnem vzhodu imajo dandanes ženske zdravnice, inženirke, delavke, pilotke in ženske vojake, prav tako pa tudi nenavadno dobre matere. Kaj pomeni to? Morda bo prebrisani Evropec mislil, da je Japonska izgubila s tem ves čar posebnosti, toda pri tem mora vedeti, da tudi ženskam, ki bi se dandanašnji lahko imenovala gejše, ni mar posebnost in se veliko rajši vozijo v avtomobilu ali vsaj na trikolicici dcmačega izdelka kakor pa v nosilnici bednih kulijev.

MAMA JE ŠLA

«Mama sla paa», je prepričevalno rekel Tonček, tiščal prst v usta in s težavo premagoval jok.

«Kaj ti veš,» mu je ugovarjala Anka, «mama ni šla pa, ampak je odšla za zmeraj. Saj je vso obleko vzela s seboj, samo cunje je pustila. Mama ne bo več prišla nazaj, tudi očka tako pravi.»

Zdaj se Tonček ni mogel več premagovati. Spustil se je v krčevit, neutolažljiv jok. Saj je bil še premajhen, da bi mogel razglablјati in razmotrivati, zakaj je prav za prav mama odšla, toda to, kar je trdila Anka, da se mama nikoli več ne vrne, ta njena trditev, pa najsi bi se izpolnila ali ne, je bila tako grozna zanj, da ni mogel zadržati najbridkejših solz.

Jokal je in ihte uporno ponavljal: «Mama plide, piškotke plinese.»

Nič več se mu ni ljubilo igrati. Z drobno boso nogo je jezno pohodil potičko, ki jo je malo prej zamesil iz blata in peska. Čemu naj bi se zdaj sploh še igral? In s to Anko, ki ga, čeprav je njegova sestra, neprenehoma samo jezi in žalosti.

Obrnil je sestrici in svoji pohojeni potički hrbet in stekel čez cesto. Tam se je naslonil na betonsko ograjo in jokal žalostno in zateglo, kakor pač jokajo otroci, ki se jim je zgodila ena izmed največjih krivic, ki se morejo zgoditi otrokom.

«Kar jokaj, smrkelj», je zakričala Anka za njim in potuhnjeno odšla v hišo. Teta ne sme vedeti, da joka Tonček zaradi nje, sicer bi bila tepena.

Tonček je jokal. Mimo je prifrčal pisan metulj, prelep kakor cvet, ki ga je zanesel veter morda iz same pravljicne dežele. Če bi Tonček ne bil tako žalosten, bi stekel za njim in ga skušal ujeti. Tako pa se je samo za droben hipec zastrmel za njim, potem pa je zajokal še obupneje. Kaj njemu pisan metulj, ko pa mama nikoli več ne pride...

V hiši znotraj ograje se je odprlo okno. Debela ženska v rožasti obleki se je udobno naslonila na komolce in se sočutno zastrmela v jokajočega otroka. Čez čas je prijazno zaklicala: «Tonček, zakaj pa jokaš? Ali te je kdo udaril?»

Tonček pa je jokal in ni silhal ne videl in ne vedel ničesar drugega kot to, da se mama nikoli več ne vrne.

Ženska je stopila od okna, odrezala kos maslenega kruha, potem pa se je s kruhom v roki počasi prizibala po vrtu. Pomolila je kruh skozi ograjo Tončku prav pred nos in rekla: «Na Tonček, poglej, kakšen lep kruhek sem ti prinesla. Vzemi ga in ne jokaj več.»

Otrok je res utihnil. Zapeljivo rumeni, dišeči kruh ga je zmedel, da je za trenutek pozabil na mater in na svojo žalost. Nehote je iztegnil roko in v njegovih očeh, vseh mokrih od solza, se je svetlo utrnilo.

Gospa se je nasmehnila. Majhno, okroglo roka je stegnila skozi ograjo in ga pobožala po svetlih lasih: «Si že priden fantek.»

Nato je gospa počasi odšla po vrtu proti hiši, še vedno vsa nasmejana in srečna, da je potolažila ubogega otroka, ki se ji je že, ko ga je prvič videla, tako v dno srca zasmilil. Kajti marsikaj je vedela o njem in tudi o njegovi materi. Zvedela je tako mimogrede, kakor se pač zvedo vsi takšni veliki in majhni dogodki v predmestju, ki je, kar se novic tiče, kakor ena sama velika družina. Kar se komu veselega ali bridkega zgodi, to je kmalu znano vsej ostali veliki «žlahti». Tako se je brž razvedelo tudi o Tončkovi materi, da «je šla». Vzrokov

za to je bilo več. Glavni pa je bil pač ta, da se z možem nikoli nista prav dobro razumela. Rad je pil, in nekatere so vedele povedati, da je imel tudi za ženske «cko». No, tudi ona ni bila po mnenju sosed vzorna žena. Hodila je zvečer k pevskim vajam. To so ji ljudje, in seveda tudi mož, zelo zamerili. Kar ni jim šlo v glavo, da bi smela poročena ženska in mati hoditi k pevskim vajam. Sicer pa je bila dobra mati. Otroka je imela zelo rada. Lepo je oblačila Tončka in Anko in dobro skrbela zanj. Zdaj pa ju je vendar kar pustila in šla. Neko jutro, ko sta se prejšnji večer z možem prepirala in so ženketali tudi krožniki, je privedla otroka k svoji sestrični in ju tam pustila. «Grem,» je rekla, «in se nič več ne vrnem. Saj nisem nora, da bi mu pustila, da bi pometal z menoj, kakor s staro metlo. Naj si poišče drugo, če bo našel katero, ki bo tako trapasta. Mene ne bo pretental več, dosti sem že pretrpela pri njem. Ločila se bom.» In je šla. Otroka sta videla velike zavitke, ki jih je vlekla s seboj, in sta v hudi slutnji jokaje tekla za njo. Morala se je vrniti in ju potolažiti. Obljubila jima je, da se kmalu vrne in prinese piškote, potem šele sta jo pustila. Otroka sta jo potem čakala dan za dnem in se polagoma vživljala v nove razmere. Ob večerih ju je včasih obiskal oče. Posedel je pol urice na vrtu in se pogovarjal z njima. Toda vselej je bil tako resen in mrk, da sta se bolj bala kot pa veselila njegovega obiska. O materi, o kateri bi se najraje pogovarjala, sploh ni hotel nič slišati. Nekoč pa, ko je bila Anka, ki je bila dve leti starejša od Tončka, z očetom sama, ji je priznal, da se mati sploh nikoli več ne vrne. Da se bosta ločila. Kaj je to, Anka sicer ni natančno vedela, toliko je pa razumela, da mora biti nekaj posebnega, ker so vse ženske, ki jim je to pripovedovala, delale takšne čudne obraze. Anka je bila ponosna, da ve nekaj tako zanimivega in posebnega in zato je o tem zelo rada govorila vsem, ki so jo hoteli poslušati. V tem ponosu je utonil tudi dobršen del žalosti za materjo, ki pa tako ni bila posebno velika, ker Anka tudi prej nikoli ni čutila kakšne posebno velike povezanosti z materjo.

Tonček je ugriznil kruh in gledal za gospo, ki je počasi šla po vrtu. Imela je takšne lepe rdeče čevlje, spletene iz samih drobnih jermenčkov. Spet se je spomnil matere. Tudi ona je nosila podobne čevlje iz jermenčkov, le da so bili beli. In prav takšen maslen kruh je znala speči. Le še bolj sladek je bil. Toda ona ga je spekla samo nekajkrat na leto, ob velikih praznikih, ali pa kadar je kdo v družini godoval. Mama! Njegove misli so postale spet trudne in žalostne. Toda zajokal ni. Kruh je bil tako okusen, da kar ni mogel biti več tako resnično žalosten kakor prej. Počasi ga je žvečil.

Onkraj ceste je zagledal sestro. Z velikim cekarjem je šla v trgovino. Včasih jo je vselej spremil, da ji je domov grede pomagal nositi in zaradi prijazne prodajalke, ki mu je vselej dala cukra. Zdaj pa mu ni niti na misel prišlo, da bi šel z njo. Ko se je obrnila proti njemu, se ji je jezno spačil v obraz in zakričal: «Ana bana, Ana bana!» Potem je pobral velik kamen in ga vrgel za njo. Tako jezen je bil na njo. Anka pa se niti ozrla ni. Najbrž se je potuhnila.

Mama pa se je vendarle vrnila. Prišla je neko sončno jutro. Imela je nov, širokokrajen klobuk in se je smehljala. Tudi na piškote ni pozabila. Objela je otroka in ju poljubila, potem pa je vprašala teta, če sta bila kaj pridna in ubogljiva, in teta je odgovorila, kakor pač odgovarjajo tete v takšnem primeru, da sta precej poredna, da ji odgovarjata in se lasata, toda treba je z njima pač potrpeti, otroci so otroci.

Potem je mama odložila klobuk in sedla, teta pa je

odšla v kuhinjo, da skuha kave. Tonček je bil presrečen. Zlezel je mami v naročje in se je tesno oklenil. Igral se je z gumbi na njeni bluzi in rekel srečno, dobrikojoče: «Lepa ši mamiča moja!»

Mama se je nasmehnila. Pogladila ga je po laseh in ga tesneje stisnila k sebi. Obenem pa se je pogovarjala s teto, ki je v kuhinji ropotala s skodelicami. Pripovedovala ji je, kako je živela tačas. Bila je v Mariboru pri prijateljici, odkar pa je dobila službo, stanuje v svoji sobici v prvem nadstropju lepe nove hiše. Govorila je tudi o drugih rečeh. O tem, kako je potekal proces. Ko je nekajkrat spregovorila to čudno, nerazumljivo besedo, ji je Anka, ki je sedela poleg, radovedno vskočila v besedo: «Mama, kaj pa je to proces?»

Mati je premolknila in jo začudeno pogledala, potem pa se je otresla: «I, proces je proces, tega takšen otrok, kakršen si ti, ne more razumeti.»

Anka se je užaljena namrdnila, mati pa je dalje pripovedovala teti, da je včeraj dobila od sodišča, da je proces zdaj končan. Zdaj je torej ločena, zaradi otrok pa je sodišče odločilo tako, da ostane Anka pri njej, Tonček pa pri očetu. Njej je seveda to zelo hudo. Najraje bi obdržala oba otroka, toda pri tem je odločalo pač sodišče, in morala se je ukloniti.

Ves čas, ko je to pripovedovala, je z desnico božala Tončka po laseh, Tonček pa je žvečil piškote in je bil ves zaverovan v lesketajoče gumbe na materini bluzi. Za to, kar je mati teti pripovedovala, se ni menil, Anka pa je ves čas lovila besede in je brž razumela, da bo šla ona z materjo, Tonček pa ne. Vsa žareča se je oklenila matere in vprašala: «Kajne, mama, zdaj bom pa samo jaz tvoja, Tonček pa nič več. Ali bom šla že danes s teboj v Maribor?»

Tonček je hipoma pozabil na materine gumbe in piškote in zazijal s polnimi usti: «Tudi jaš ž mamo v Malbol,» je zajekljil in v očeh so se mu začele nabirati solze.

Mati je čutila, da je rekla preveč. Takšnih reči ne bi smela pripovedovati vpricho otrok. Poljubila je sinka in ga tešila: «Seveda, tudi ti boš šel z menoj. Oba bosta šla.»

Anka pa se ni dala ugnati: «Ne, samo jaz bom šla. Kaj nisi prej rekla, mama, da bo moral Tonček ostati pri očku, da so tako rekli na sodišču? Samo jaz bom šla v Maribor.»

Tonček je zajokal. «Tudi jaš v Malbol, v Malbol,» je ihtel in se krčevito oklepaj materinega vratu.

Materi je bilo hudo, najraje bi zajokala še sama. Glas ji je drhtel, ko je tolažila otroka: «Seveda, ljubček, seveda. Ti boš šel z menoj, samo ti. Anko pa pustiva tukaj.»

Vstala je in začela nervozno hoditi po sobi in ujkati otroka kot takrat, ko je še ležal v plenica. Tončku pa je bilo preveč hudo, da bi se mogel tako hitro potolažiti. Iz kuhinje je prišla teta in prinesla na pladnju v porcelanastih, s pisanim cvetjem okrašenih skodelicah vročo kavo. Tončkova je imela na vrhu debelo plast rumenkaste smetane, ki jo je imel tako rad.

«Poglej, Tonček, koliko smetane sem ti danes dala,» je rekla teta in pomežiknila materi ter dodala: «Zdaj se boš pa nehal cmeriti, kaj? Smetanca je tako slaaadka,» je pojoče zategnila.

Toda Tonček je bil preveč v joku, da bi se mogel kar tako potolažiti. Potem pa se je začela cmeriti še Anka iz jeze in užaljenosti, ker sta se mama in teta ukvarjali samo s Tončkom, zanjo se pa nihče ni zmenil.

Mnogo zvijače in truda je bilo treba, da sta se otroka končno vendarle potolažila. Mati se potem vpricho otrok ni več razgovarjala o procesu in takšnih kočljivih zadevah. Govorili sta o drugih, vsakdanjih rečeh. Ko pa je

šla teta kuhat kosilo, je odšla mati z otrokoma na vrt. Tam ji je Anka pokazala svoj mali vrtič, kjer je imela zasajenih nekaj čebulic česna in glavico solate, Tonček pa ji je odkril svojo največjo in najdragocenejšo skrivnost: povedel jo je v najskritejši kotič vrta, kjer je zorelo nekaj prvih jagod. Tako lepo rdeče in debele so že bile, skoraj tako kakor njegova pest. Zdaj jih mora takoj mama pojesti, ker bi bilo res škoda, da bi jih našel in pojedel kdo drug. Postrani je pogledal Anko. In mama, čeprav nerada, je morala potrgati jagode in jih pojesti.

Tako je hitro, skoraj neopazno minil dopoldan in po kosilu je Tonček, ki je bil navajen na urico spanja ob tem času vsak dan, kar v materinem naročju zadremal, čeprav se je z vso silo premagoval. Nič ni čutil, ko je mama vstala in ga odnesla v posteljo, in ni niti drobno slutil, da je tačas teta preoblačila Anko v njeno najlepšo obleko, mama pa si je spet nadela klobuk in oblekla jopico ter se počasi pripravljala k odhodu. Teta je tiho prišla v sobo, neslišno odprla predal v omari in začela brskati med Tončkovo in Ankino obleko. Tončkovo je pustila v predalu, Ankino pa je jemala ven, jo lepo zlagala na kup in jo končno zavila v papir in prevezala z vrvico.

Anki so sijale oči. S svojo malo rdečo torbico v rokah se je neprestano nestrpno motala okrog matere in jo vpraševala: «Kajne mama, da pojdem samo jaz s teboj? Tonček bo pa ostal pri teti?»

Mati je molčala. Le kadar je dekletce preveč sitnarilo okrog nje, je jezno siknila: «Šššt, bodi no že vendar tiho, čenča, da se ne zbudi. Naj spi, sirotek...»

Končno je bilo vse opravljeno in pripravljeno. Z zaviti v rokah je mati stala na pragu in gledala sinka, ki je tako spokojno spal. Bila je preprosta, močna ženska, in mehkužna meščanska sentimentalnost ji je bila tuja. Toda zdaj, v tem trenutku, ji je bilo kakor še nikoli v vsem njenem življenju. Prevzela jo je tista največja bridkost, v kateri hipoma ohrome vse misli in čustva. Mrtve solze so ji drsele po licih. Čudno, da prej ni nikoli pomislila, da bo tudi preko tega morala iti. Preko tega najhujšega.

Tako je stala nepremično, kakor poseobljena bridkost in se ni mogla odločiti, ali naj poljubi sinka ali ne, boječ se, da bi ga zbudila. Potem bi jokal. Stezal bi ročice za njo in jo prosil, naj ga vzame s seboj. Oh, saj bi ji počilo srce od bridkosti.

Okrenila se je in prišla za kljuko. Še zadnjič je pogledala: sinko je tako mirno spal. Pol odprta usteca mu je obkrožal rahel nasmeh. Najbrž je sanjal o nečem lepem. Morda prav o njej, ki ji je dal svoje skrite rdeče jagode. Ta zlati, ljubi, ljubi njen sinko. Ne, ne! Ne more kar tako oditi. Mora ga poljubiti v slovo. Čisto rahlo... rahlo...

Naglo je stopila k postelji. Zunaj je godrnjala sestrična: «Seveda, ne moreš ga pustiti, da bo spet takšen dirindaj kakor zjutraj, ti boš pa zamudila vlak.»

Ona pa ni ničesar slišala, ničesar videla razen njega, svojega malega Tončka. Rahlo mu je dihnila poljub na usteca, samo za kratek trenutek je približala svoje od solza mokro lice k njegovemu žametnemu, toplemu licu, potem pa je odšla tiho in hitro in se ni ozrla več...

Ko se je Tonček prebudil, je bil tako dobro prespan, da je bil zadovoljen sam s seboj in z vsem svetom. Spomnil se je matere, ki je prišla zjutraj in je bil hipoma ves buden. Oprl se je na komolčke in poklical: «Mamicaaa!»

Mama se pa ni oglasila. V težki slutnji je poklical še enkrat in v glasu mu je že drhtel jok. Tudi drugič ni dobil odgovora. S težavo se je skobacal s postelje in stekel v kuhinjo. Toda tudi tam ni bilo mame in tudi Anke ne. Obešalnik na vratih, kjer je prej visel mamin lepi široki klobuk, je bil prazen. Stekel je na vrt.

Tam je med gredami čepela teta in ruvala plevel. Ko ga je zagledala, je rekla nebrizno: «Tonček, mama in Anka sta šli v mesto po piškote. Lepo priden bodi, kmalu bo prišel očka in ti prinesel lepo rdeče jabolko.»

Nepremično je obstal. Iz široko odprtih oči so se mu udrle solze. Ni zajokal, zarjul je. Zdaj je vedel, da je mama odšla. Odšla je z Anko, njega pa je pustila samega. Samega!

Divje se je iztrgal teti, ki ga je hotela vzeti v naročje, in stekel na cesto. Tekel je po cesti in rjul: «Mamicaaa! Mamicaaaa!» Spotaknil se je ob kamen in bi bil skoraj padel. Izza nohta na nogi se mu je pocedila kri in se pomešala s cestnim prahom. On pa ni čutil bolečine. Tekel je dalje in dalje in neprestano klical mamo.

Toda mame ni bilo. Cesta je bila siva in prazna. Sonca ni bilo več. Njegov glas je bil že ves hripav in skoraj mu je pohajala sapa, ker je tako tekel. Na križišču se je ustavil. Ne, mame ni bilo. Ne na levi in ne na desni. Mama je bila zdaj že daleč, daleč. Če bi še tako tekel, če bi si vse noge obrusil ob kamenju, bi je ne mogel dočeči. Žalostno je sklonil glavo in tiho zastokal: «Mamicaaa, zakaj si šla...?!»

Potem se je obrnil in počasi odšel proti domu. Kmalu pride oče in prinese lepo rdeče jabolko, je rekla teta. Kaj je njemu zdaj za rdeče jabolko, ko pa je mama odšla?!

Z drobnimi umazanimi rokami si je pokrill oči in tiho jokal vso pot...

Tisočletno praznoverje

Praznoverje je ostanek starega verstva; človek čuti strah in spoštovanje pred tem, česar ne more pojmovati in razumeti. Praznoverju ni nič skupno s kakršnokoli vero, tudi nič poganškega ni na njem, pač pa nekaj otroškega in preprostega. Praznoverja je veliko kriva vzgoja in pa marsikod navada, da spravljajo ljudje neke reči v zvezo s slutnjami ali bojznimi. Celo pregovori, ki so po večini plod dobro utemeljene ljudske modrosti, dajejo praznoverju zmeraj nove hrane.

Če vidimo dimnikarja, če najdemo na cesti konjsko podkovo itd. — to baje prinaša srečo. Grda je navada, da pripisujejo ljudje kaki stvari moč, ki nas čuva in ščiti, ali da skušajo z vsemi mogočimi ničevostmi vplivati na usodo ter delati čudeže z amuleti in talismani. In te grde navade še ni moglo premagati niti naše prosvetljeno stoletje. Nasprotno — industrija, ki izkorišča lahkomišelnost in praznoverje, je ravno v našem veku začela prav tovarniško izdelovati take talismane in maskote in dolgo časa skoraj nismo videli avtomobila brez srečonosnih majhnih lutk. Resni, pametni in načitani poslovni ljudje nosijo v svojih listnicah in aktovkah drobne reči s seboj, ker so o njih trdno prepričani, da bodo blagohotno in blagodejno vplivale na njihove denarne zadeve. Kakor nosijo v Ameriki črnici pri sebi zajčje šape, da bi odganjali zle duhove, tako verujejo belokožci v silo in moč nekaterih ničvrednih drobnarij.

Dva pojma pa sta že tisočletja tako zelo zakoreninjena v praznoverju, da se nikomur že več čudno ne zdi: petek in število 15.

V neki stari latinski knjigi, ki je bila spisana okrog leta 500, po Kristu, je prvič opozorjeno na to, da je bilo 15 oseb, ko je sedel Kristus s svojimi 12 apostoli pri zadnji večerji, in da je eden izmed njih Gospoda izdal. Trinajsti je prinesel nesrečo...

Kleopatra je imela baje stalno 15 vdanih služabnikov in služabnic, ki so morali izvrševati njene zlobne načrte.

V srednjem veku je bilo število 15 osovraženo. Še dandanes ne vemo, iz kakšnega vzroka je bila in je ta številka tako osovražena. Vera v pogubo-

nosnost števila 15 se je v stoletjih tako vkoreninila, da je 15 malone izginilo iz javnosti. Okrog leta 1880, je bilo v nekaterih nemških mestih prepovedano, trinajstega dne v mesecu krstiti, blagoslavljati ali poročati. Prav tako ni vozil v nekaterih mestih noben voz cestne železnice, ki bi imel številko 15. Po hotelih so sobo s številko 15 kar preskočili. Na angleškem dvoru je zaukazal vojvoda iz Cambridgea, da ne sme nikoli sedeti 13 oseb za mizo ali biti v isti sobi. Seje delniških družb in pravnih roke so vselej preložili, kadar so prišli na trinajstega.

V Zedinjenih državah so se ustanovljale družbe za uničenje številke 15. V spisih se je številka 15 nadomeščala s tremi križi. Trinajsti rojstni dan se ni praznoval. V Parizu je bilo podjetje, ki je dajalo moške in ženske pri vseh mogočih priložnostih na razpolago, molčljive osebe, ki so šle za določeno vsoto kot 14. tja, kjer je že bilo 15 oseb (n. pr. na svatbe, zborovanja itd.). To podjetje je delovalo sedem let! Znano je, da so imeli mnogi igralci in artisti v svojih pogodbah pristavek, da trinajstega v mesecu ne bodo nastopali. Neki ameriški cirkus svetovnega slovesa ni imel trinajstega nikoli predstave. Neka paroplovna

družba, ki je imela 12 ladij, je zgradila dve novi ladji v istem času in tudi obe isto uro spustila na morje, samo da ni imela 13 ladij! Prišlo je celo tako daleč, da so se tega nalezle tudi mestne in državne oblasti in niso za 13. dan v mesecu razpošiljale nobenih pozivov in vabil, da niso za ta dan določale ne sej, ne razgovorov, konferenc itd.

V nasprotno smer pa so šli dokaj manjštevlni optimisti, ki so pripisovali številki 13 nadnaravne sile v dobrem smislu. Neko pariško društvo je sprejemalo samo ljudi, ki so imeli kakorkoli opravlja s številom 13, ki so imeli 13 otrok ali stanovali v hiši št. 13, ki so dobili ali izgubili 15 pravn itd. V Stockholmu je bilo «Društvo prijateljev trinajstice», ki je smelo šteti samo 13 članov. In v Londonu je bil klub «Thirteen» (Trinajst), ki se je posebno energično boril zoper smešno praznoverje.

Še več nesreč nas baje zadene, ako pride trinajsti na petek... in če vidimo potem še črno mačko, srečamo pogreb in se spotaknemo z levo nogo...

O izvoru in zgodovini raznega praznoverja, o čarovništvu, vražarstvu in raznih sleparskih čarovnijah bo razpravljala knjiga: dr. Jan Lost, «Česa iščete v zvezdah?», ki bo izšla v naši založbi. Na to knjigo že zdaj opozarjamo.

Tako se obvarujemo zamere

Ne nosi tajnosti iz hiše, ne pusti jih skozi vrata svojega stanovanja!

Ako te že pričakujejo, ne mudi se s sosedi in sosedami na stopnicah! Takšno slučajno klepetanje ne opraviči tvoje zamude.

Sodi delo drugih, ki živijo s teboj, z istega vidika kakor svoje. Ne žali jih z omalovaževanjem njihovih zmožnosti.

Poslušaj, če ti drugi kaj pripovedujejo. Ne izdaj se s pogledom, da komaj čakaš trenutka, ko boš mogel sam govoriti.

Ne domišljaj si, da je tvoja družba zmerom zaželena. Celu ljudje, ki žive s teboj v istem stanovanju, čutijo večsi potrebo, da bi bili sami.

Oziraj se na delo in potrebo počitka drugih ljudi.

Zaklepaj predmete, ki naj ne bodo drugim dostopni. S tem prihraniš sebi in drugim mnogo neprijetnosti.

Ne izposojaj si obleke, knjig in drugih reči pri ljudeh, ki žive s teboj pod isto streho, ker ti je to komodno. Strogo loči svojo posest od posesti drugih prav zato, ker so ti blizu.

Imej zaupanje samo tam, kjer opravičuje tvojo zaupljivost temeljito poznanje značaja. Ne obetaj svojim bližnjim, česar ne moreš izpolniti. Ljudje, ki te vsak dan vidijo, zahtevajo, da jih ne razočaraš.

Če se ravnate po teh malih načelih, prizanašate svojim živcem — to boste čutili sami —, prizanašate pa tudi živcem svojih bližnjih — za to vam bodo hvaležni. B.

Zakonska ljubezen mora . . .

- ... zakriti krivdo in napake drugega zakonca, da se ne vidijo;
- ... ubiti kačo očitkov, da njen strup ne uniči zakona;
- ... zatreti preveliko občutljivost in nepomirljivost, da ne nastane iz zakona pekel;
- ... pregnati zlobnost in trmo, da ne propade zakon;
- ... imeti zalogo iskrenosti in odkritosrčnosti, da se bosta zakonca vedno prav razumela;
- ... premagati junaško vsako sumničenje, da ne postane strupena puščica za zakon;
- ... zadušiti že v kali vsako zlovoljnost in zamero, da ti dve ne zadušita zakona;
- ... znati odpuščati, da bo zakon zmerom lep kakor prve dni.

In kaj pravi mož?

Dobra žena je pohlevna in popustljiva; pri vsaki priložnosti pravi: «Kakor hočeš, dragi.»

Oblači se preprosto in si šiva obleke sama. Ne gleda dosti nase, zato pa kuha možu za prihranjeni denar to, kar ima najrajši.

Nima nobenih zahtev in noče obzirov in pozornosti. Samo po sebi se razume, da dela in skrbi za svojega moža in potrpežljivo čaka, če prihaja mož pozno domov. Kadar ima skrbi, jo to boli, toda svojo bol skriva, da mož ne ve zanjo.

Modra žena zna uveljaviti svojo voljo. Če to zna, se mož skoraj vedno vda.

Zelo gleda na svojo zunanost in hoče možu ugajati. Mož se sicer zdaj pa zdaj jezi, da je račun šivilje previsok, veseli ga pa le, da ima tako mično ženko.

Modra žena je zahtevna, zakaj ona pozna svojo vrednost. Vse gospodinjstvo se ravna po njej. Modra žena bi se zelo užalila, ako bi šel mož brez nje ven, še bolj pa, če bi jo pozabil razveseliti s kako pozornostjo, kadar je njen rojstni dan, god ali obletnica poroke. In če se to kdaj zgodi, pove brez ovinkov svoje mnenje.

Prava žena ima dovolj volje in osebnosti, da lahko uveljavlja svoje želje. Toda ona stori to tako, da njen mož misli, da se godi vse tako, kakor on hoče.

Prava žena gleda na to, da bi možu ugajala, toda izdatki za to morajo biti v skladu z dohodki.

Ve, da sta vzajemna obzirnost in pozornost osnova dobrega zakona. Zato misli tudi na možev rojstni dan ali god in slavi obletnico poroke ne le kot svoj, temveč kot skupni praznik. Ne omejuje možu prostosti in je vesela, če hodi dobre volje domov.

Pri morebitnih sporih zastopa mirno in stvarno svoje mnenje, zna pa tudi pravočasno popuščati, ker ve, da je ljubezen bolj važna kakor to, da hoče imeti zmeraj prav.

In kaj mislijo ti trije zakonski možje?

Prvi pravi: «Moja žena je dobra, ampak nekoliko dolgočasna.»

Drugi reče: «Moja žena je modra, toda nekoliko sebična.»

Tretji je vesel: «Moja žena je dobra in modra.» In to je najboljše, kar more povedati mož o svoji ženi.

NAŠA NOVA ANKIETA

Mnoge matere ob zaključku šolskega leta skrbi, kam naj dajo svoje otroke v uk, da bi prišli hitreje do kruha. Mnogo žrtev je bilo treba, da se je otrok prikopal do potrebnih študij, potlej pa šele prav ne vemo, kaj bi z njim. Med našimi naročnicami je mnogo mater, ki so že uravnale pot svojim otrokom. Tem materam bomo prav hvaležni, če bodo sodelovale pri naši novi anketi:

KAKŠEN POKLIC NAJ IZBEREM SVOJEMU OTROKU?

Predvsem se naj nanašajo odgovori na dekleta. V prihodnji številki začnemo objavljati odgovore. Spisi naj bodo kratki, jedrnat in po možnosti s črnilom napisani.

Uredništvo.

ELIDA MILA

— dobrota celo za
najobčutljivejšo kožo!

- Bogata mehka pena blagodejno vpliva na nežno kožo.
- Radi svoje izbrane sestavine polepšujejo polt in negujejo kožo.
- Obilni vonj ostane v milu do zadnjega ostanka in se še dolgo občuti na koži.

Deset zapovedi za počitniške gostitelje

1. Sprejemajte počitniške goste kot gospodarsko korist kraja!
2. Sprejemajte jih tako, da bodo zopet prišli!
3. Ne predražujte stanovanj, hrane in drugih življenjskih potrebščin.
4. Sobe za goste opremite poceni, toda smotrno in udobno. V sobi počitniškega gosta mora biti omara za obleko, v njej dovolj obešalnikov (vsaj trije za vsako osebo), ogledalo, omara za perilo, miza, pri kateri se lahko piše in zvečer jé, umivalnik s pritiskinami. Potrebno je tudi stojalo ali obešalnik za plašče, jopiče, palice in dežnike. Mislite na zadostno luč pri postelji in na mizi. Zastori in pregrinjala naj bodo poceni, iz pralnega blaga. Na oknu naj bo tudi gost zastor, da se lahko okno zastre. Dobra je tudi mreža zoper muhe.
5. V sobi mora biti vse čisto in snažno. Prah brišite vsak dan. Posteljno perilo menjavajte često (vsakih 14 dni), brisače pa po potrebi. Kjer ni tekoče tople vode, dajte gostom zjutraj in zvečer tople vode, ako želijo. Prav tako jim dajte večkrat sveže pitne vode v ste-

POŽELJENA IN OBOŽEVANA

Uporaba Odo-ro-na je stalna navada modrih žena kakor čiščenje zob. Njih pojava postane vsled tega brezhibna, zakaj čisto neškodljivi Odo-ro-no daje svežost in varuje obleko. Že po enem samem večeru plesanja obleka lahko veliko izgubi od svojega sijaja, če ne uporabljate Odo-ro-na. Odo-ro-no se proizvaja v dveh jakostih: „Regular“ (rdeči), enkratna uporaba varuje 3 do 7 dni, in „Instant“ (brezbarvni) za občutljivo kožo, zadostuje za 2 do 3 dni. Steklenice s praktično gobico na zamašku se dobivajo v vseh strokovnih trgovinah.

ODO·RO·NO

Rajši več kakor premalo!

Kar velja za dobro jed, velja tudi za dober kavni dodatek. »Pravi Franck« daje beli kavi fin, poln okus in lepo zlatorjavo barvo. Poleg tega je zdrav, zato dodajte vedno dobro mero »Francka«, rajši več, kakor premalo!

Franck

KAVNI PRIDATEK

klenici in potrebno število kozarcev.

6. Odpadki in papirji spadajo v koš ali zaboj na hodnikih, da se z njimi ne zamašijo stranišča. Stranišča morajo biti vedno čista! Preskrbite skrinjice za papir, da se ne bo povaljeval po tleh na stranišču!
7. Osebe mora biti vljudno in postrežljivo.
8. Mizo pogrinjajte čedno, čisto in okusno!

9. Hrana bodi raznovrstna in lahka. Mislite na zelenjavo, sadje, sadne močnate jedi ter mlečne jedi zlasti za otroke. Ako gostje žele, jim dajajte več prikuhe kakor mesa, namesto močnatih jedi tudi sadje.

10. Rodbini, ki to želi, podajajte zajtrk skupno v ročkah, obed in večerjo skupno na krožniku. K vsaki jedi svežo pitno vodo!

Deset zapovedi za počitniške goste

1. Ne povišujte se nad druge, ne bodite domišljavi na svoj položaj, zakaj s tem žalite svojega gostitelja in dokazujete slabo vzgojo. Najemnik je sicer gospod, toda naš gostitelj tudi.
2. Ne opozarjajte na sebe z glasnim govorjenjem, petjem, s preglasnim gramofonom in radijskim aparatom.
3. Ako vam je pri odprtem oknu ali na prepihu hladno, vzemite suknjič, ne zahtevajte pa, da bi bila okna v obednici neprodušno zaprta. Zoper prepih se lahko varujete, toda drugi gostje ne morejo svojih pljuč varovati pred zakaženim zrakom.
4. Sosedna miza ni treba da bi vedela, kaj si naročate. Naročajte tiho. Ne kvarite teka drugim s kritiziranjem jedi. Morda diši drugemu prav ta jed, ki je vi ne marate.
5. Privoščite tudi drugemu prostor na soncu.
6. Plaže, verande in vrtovi niso lepotilni saloni. Česajte se, masirajte se z

oljem itd. v svoji sobi. V pižami hodimo samo v spalnici: to velja zlasti za moške.

7. Vmislite se v življenje in delo ljudi, pri katerih stanujete. Vaše počitnice so za nje doba napornega dela. Ne opravljajte jih. Pomagajte jim zalivati vrt, ako delajo vsi na polju.

8. Ne dovolite, da bi se moglo reči: «Tole mlado črešnjo so zlomili» ali «Tale plot so razdrli gostje leta 1939.» Prizadevajte si, da se bo še dolgo govorilo: «Tale drevesca so lepo oskrbovali gostje leta 1939., tale vrtec nam je nasvetoval gospod arhitekt, ki je pri nas stanoval», ali «To kuhinjo sem si uredila v letu, ko je bila pri nas na počitnicah tista prijetna, tiha rodbina.»

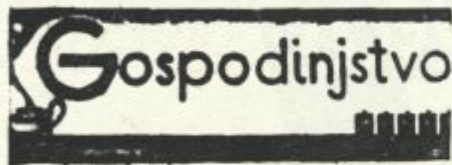
9. Pazite na pohoštvo in perilo svojih gostiteljev bolj kakor na svoje lastno.

10. Pazite na otroke, ne dovolite, da bi uničevali vrtec, naravo ter motili druge goste.

ubija mrčes zanesljivo!

SAMO V PLOMBIRANIH POČKAH

Jedi'ni list za teden dni

Ponedeljek.

Opoldne: 1. Goveja juha s špinačnimi cmočki. 2. Govedina. Masleni krompir (293). Kumarčna omaka (342). 3. Sadje.

Zvečer: Jajčne omlete s čebulo. Stročji fižol v solati.

Torek.

Opoldne: 1. Poljska juha. 2. Palačinke s sirom. Borovnični kompot.

Zvečer: Telečja sekanica v omaki. Špageti. Solata.

Sreda.

Opoldne: 1. Stročji fižol v omaki. 2. Krompirjev zvitek s prekajeno svinino. Gorčična omaka. 3. Sadje.

Zvečer: Riž z grahom. Srbska solata (364).

Četrtek.

Opoldne: 1. Korenja juha. 2. Mesni ježki z rižem. 3. Kompot.

Zvečer: Mešana jajca. Kumarčna solata.

Petek.

Opoldne: 1. Porova juha (57). 2. Ocvrti krompirjevi rogljički. Omaka iz kresnega grozdjiča.

Zvečer: Makaroni s paradižniki. Kompot.

Sobota.

Opoldne: 1. Goveja juha z nstrgano kašo. 2. Govedina. Pražen

Zaščitó pred soncem zahteva tudi Vaša koža. Sonce jo utruja! Solea-krema pa jo varuje, brani. hladi in gladi. SOLEA-krema za boljše prehrano kože.

Neredna stolica

upliva na ves organizem. Dobro sredstvo za odvajati, ki zanesljivo deluje in ima prijeten okus, je

DARMOL

vpl. rep. S. Br. 2704/36

krompir. Mešana prikuha (325). 3. Sadje.

Zvečer: Košarice s špinačo (85). Kompot.

Nedelja.

Opoldne: 1. Perutninska juha. 2. Pečena kokoš. Pečen krompir. Mešana solata. 3. Torta iz kresnega grozdjiča.

Zvečer: 1. Pečena kokoš in torta od opoldne. 2. Čaj.

Opomba: Številke v oklepaju pomenijo številke receptov v naši kuharski knjigi «Kako naj kuham». Za debelo tiskana jedila prinašamo recepte.

Špinačni cmočki.

3 dkg prekajene slanine zrežemo na drobne koščke in sevremo. Ko se to ohladi, pridenemo dva rumenjaka in soli in dalje časa mešamo. V to zmes pretlačimo 10 dkg kuhane špinače, primešamo nato dve zrnji stolčnega popra, sneg iz dveh beljakov in 10 do 15 dkg drobtin. Ko je zmes pravilno gosta, naredimo iz nje majhne cmočke, ki jih skuhamo na juhi.

Jajčne omlete s čebulo.

Na presnem maslu ocvremo precej sesekljane čebule. Potem razžvrkljamo nekaj jajc, jim primešamo ocvrto čebulo in sesekljanega peteršilja, zmes osolimo in opoprano, potem pa spečemo iz nje omlete. (Kako ravnamo pri tem, je opisano v marčevi številki lanskega letnika.)

Poljska juha.

15 dkg pese olupimo, operemo in zrežemo na ploščice, ki jih potem polijemo s 1/2 l tople vode, pridenemo skorjo kruha (4 dkg) in pustimo skledo v kuhinji na toplem tri dni, kjer se pesa skvasi.

Četrty dan pristavimo 25 dkg govejih reber in 25 dkg svinjskega podvratnika ali pa svinjske noge v 1 1/2 l ne preveč slane vode in kuhamo to juho približno 25 minut. Nato pridenemo mesu 10 dkg osnaženih zelenjavnih korenin, 10 dkg presne pese (oboje zrezano na paličke) in dva stroka česna in vse skupaj iznova prekuhamo. Ko postane meso mehko, prilijemo četrty litra tekočine od kvasene pese, še enkrat prevremo in juho precedimo. Potem skuhamo na tej juhi žepke iz testa za rezance, nadevane s sesekljanim mesom. Sesekljano meso, kar ga ostane, stresemo v juho in vse skupaj dobro prekuhamo. Preden postavimo juho na mizo, ji prilijemo še tri žlice kisle smetane. Ta juha mora imeti lepo barvo in nekoliko kiselkast okus.

Krompirjev zvitek s prekajeno svinino.

Iz 40 dkg kuhanega krompirja, 15 dkg moke, dveh jajc in soli naredimo testo. To testo potem razvaljamo v pravokotno tenko krpo, ki jo pomazemo z 2 dkg presnega masla in potresemo s 3 dkg na maslu oprazenih drobtin in z 20 dkg sesekljane kupane prekajene svinine. Nato zvijemo testo v zvitek in

ŽE V PRVIH 3 URAH

boste lahko opazili blagodejni učinek kolesterina Solea-kreme po baržunasti nežnosti kože.

SOLEA
krema za boljše prehrano kože

ga zavijemo v moker, z maslom pomazan prtíč, ki ga na obeh koncih dobro zavežemo z vrvico in kuhamo v slanem kropu približno 45 minut. Ko je zvitek kuhan, razvijemo previdno prtíč in narežemo z nitjo ali pa s tenkim nožem poševne režnje, ki jih zložimo v skledo in pokapamo s 5 dkg masla. Ta zvitek ponudimo z gorčično omako ali pa z zeljem.

Mesni ježki z rižem.

Pol kilograma svinjskega in pol kilograma govejega mesa operemo, narežemo na večje kose in zmeljemo na stroj v skledo. Nato pridenemo mesu 10 dkg na kocke narezane prekajene slanine, 12 dkg riža (ki ga izberemo in zbrišemo s čisto krpo), noževno konico nstrganega limonovega olupka, žlico soli, noževno konico stolčnega popra in nageljnovih žbic in 3 dkg drobno sesekljane čebule ter vso zmes dobro premešamo. Iz te zmesi napravimo majhne hlebčke, ki jih zložimo v kozico na razbeljeno mast ali pa maslo (5 dkg) in jih dušimo približno tri četrti ure. Medtem ko jih dušimo, polijemo ježke z osminsko litra kostne juhe, osminsko litra be-

Zdrava nega zob

Ni težko imeti bele zobe. Toda nevarno je uporabljati jedka in ostra sredstva. Peneči PEBECO je blago in vendar zelo uspešno sredstvo za nego zob. PEBECO se obilno peni brez mila. Zobje Vam pobelijo brez nevarnosti, da si poškodujete zobno sklenino ali dlesno. Zakaj samo PEBECO vsebuje PEBECIN.

PZ 9

lega vina in četrt litra kisle smetane. Nazadnje zložimo hlebčke v skledo in polijemo po vrhu s sokom.

Omaka iz kresnega grozdjčiča.

Iz 3 dkg masti in iz 3 dkg moke naredimo svetlo prežganje in mu primešamo eno do dve žlici mezge iz kresnega grozdjčiča, ki jo prej razredčimo z vodo. Ko je omaka pravilno gosta, naj nekajkrat prevre, nato pa ji pridenemo še dve žlici kisle smetane.

Mezga iz kresnega grozdjčiča.

Jagode kresnega grozdjčiča operemo, jim potrgamo peclje in jih pretlačimo skozi sito. Nato jih kuhamo približno četrt ure, nakar pridenemo enako težo sladkorja in kuhamo vse skupaj še četrt ure.

Makaroni s paradižniki.

V slani vodi kuhamo četrt kilograma makaronov približno osem minut. Nato jih stresemo na cedilo, polijemo z mrzlo vodo in počakamo, da se popolnoma odtečejo. Potem pomažemo kozico z 2 dkg presnega masla, stresemo na dno tretjino makaronov, denemo nanje na ploščice narezanih paradižnikov, jih pokapamo s presnim maslom, potresemo z drobtinami in z emendolskim ali drugim sirom. Na to plast pridejo spet makaroni, paradižniki, presno maslo, drobtine in sir, na vrh pa zadnja tretjina makaronov. Ko je vse to zloženo, polijemo po vrhu osminko litra mleka in spečemo jed v pečici.

Paradižnikov potrebujemo 50 dkg, presnega masla (razen za kozico) še 6 dkg, sira 4 dkg, drobtin pa 3 dkg.

Torta s kresnim grozdjčičem.

Iz 20 dkg moke, 12 dkg presnega masla, 6 dkg stolčnega slakorja, 4 dkg olupljenih in zmletih mandeljnov, dveh rumenjakov in nastrganega limonovega olupka zamesimo testo, ki naj nekaj časa počiva. Nato denemo večidel testa v namazano in potreseno tortnico, iz ostanka testa pa naredimo ob robu vzvišen obroč. Potem pomažemo testo po vrhu z raztepenim jajcem in denemo v pečico. Ko je torta pečena in hladna, jo po sredini prerežemo in namažemo z mezgo iz kresnega grozdjčiča, na vrh zložene torte pa natresemo v vdolbino oprane in obtrgane presne jagode kresnega grozdjčiča, ki jih potresemo s sladkorjem in okrasimo s spenjeno sladko smetano.

Ne pozabite

nakazati ostanek letošnje naročnine in naročnine za pet knjig, t. j. 37 din in pridobite nam novih naročnic

Mar je to usoda?

Sem nezakonski otrok nezakonske matere in imam tudi sama nezakonskega otroka — hčerko. Mirne vesti lahko rečem, da sem ji bila dobra, skrbna mati. Ničesar nisem opustila, kar bi ji moglo biti kakor koli v prid, in trudila sem se, kolikor je to bilo v mojih skromnih močeh, da ni pogrešala ničesar, kar more osrečiti in razveseliti otroka in doraščajoče dekletke. Pa me je vendar skelelo, da ni doraščala ob strani matere in očeta kakor skoraj vse njene tovarišice in sovrstnice. Toda kaj bi še razpravljala o tem! Saj tudi sami veste, čemu vsemu je taka uboga sirota izpostavljena v družbi nerazsodnih otrok.

Danes je dekletko v devetnajstem letu, in jaz bi slabo poznala svojega otroka, če bi ne uganila, da je v njej zagorela prva velika ljubezen. Dve, morda tudi tri bežne in lahke srčne bolečine so sicer že za njo, a to sedaj je vse kaj drugega, resnejšega in globljega. Ali si morete misliti, kako trepetam, kako molim za srečo svojega otroka? Kaj naj storim, da tudi njo ne doleti ista žalostna usoda, kakor je doletela mene, že tretjo iz našega rodu?

Če pomislim, da bi imel tudi moj otrok prestati vse to, kar sem pretrpela jaz, ko sem ostala sama in zapuščena, mi je obupati.

Ena, ki je ostala sama.

Odgovor: Vaš primer je sicer res nenavaden. Usoda, ki bi ji ne bilo moči uiti, pa to prav gotovo ni. Zato bodite prepričani, da se bo vsa Vaša skrb kaj kmalu izkazala neutemeljeno. Saj tudi ni mogoče, da bi ostalo brez vpliva vse Vaše prizadevanje, da bi vzgojili svojega otroka v pametnega in preudarnega človeka. Upoštevajte tudi to, da današnja mladina vse drugače gleda na življenje in na ljubezen, kakor so gledala na to dvojico dekletka iste starosti pred dvajsetimi ali morda še več leti. Takrat so pred dekletkom skrbno skrivali vse, kar je bilo le količkaj v zvezi z vprašanjem spola in ljubezni. Tako je ostalo dekletu tisto, o čemer bi moralo biti najtemeljiteje poučeno, tajinstvena skrivnost. In zato je bilo tudi toliko deklet nesrečnih. Takrat je bil dekletu odmerjen kaj tesen življenjski krog. Gospodinjstvo, ročno delo in morda tudi malo glasbe, to je bilo vse, kar je bilo «dekletu primerno» in torej dovoljeno. Višji študij je bil redka izjema celo v višjih slojih; vsak šport je bil zabranjen. Vsa vzgoja je bila usmerjena samo v to, da postane dekletko svojemu bodočemu možu vzorna, skromna in vdana družica. Tako je dekletko sanjalo in čakalo samo na ta svoj veliki dogodek in se je tudi skoraj brez izjeme oklenilo že prvega, ki se ji je približal. Če je bil ta «prvi» pošten, tedaj je bilo dekletu dobro; če pa je bil podlež — in teh je bilo na žalost le vse preveč — je bila nesreča neizogibna. Danes se je v tem pogledu marsikaj spremenilo, in to dekletu v prid. Že davno ji ni več predpisan in odmerjen vsak korak. Dostopen ji je vsak študij in vsak poklic, pa tudi in športu se lahko udejstvuje. Približala se je moškemu: kakor njemu, tako tudi njej ljubezen ni več začetek in konec vsega mišljenja in zanimanja. Zato je tudi vprašanje ljubezni in spola zanjo toliko manj nevarno in usodno. Stalen stik z mladino obeh spolov, pravilnejša in popolnejša vzgoja in izobrazba, dalje udejstvovanje v poklicu in v športu, vse to ji je

zbristilo pogled na življenje in na ljudi in jo usposobilo, da treznejše in pravilnejše presoja vsako svoje dejanje, vsako svojo odločitev. Skušajte čim večkrat navezati pogovor o važnih življenjskih vprašanjih. Pripovedujte čim več iz svojega življenja. Tako bo oživila marsikatera slika ne samo iz Vaših, ampak tudi iz njenih otroških let. Slika, ki nosi v sebi svarilen dokaz, da nelegitimna ljubezen ni usodepolna samo prezaupnemu dekletu, ampak morda še bolj tudi njenemu otroku.

In bodite prepričani, da bo skrito svarilo razumela in tudi upoštevala!

«Še ena, ki vas prosi za nasvet.»

Imam prijatelja, kateremu bi rada podarila nekaj za god. Ker je oddaljen od domačega kraja, bi ga rada razveselila z ročnim delom, ki bi ga spominjalo na rojstni kraj. Vprašam Vas, ali se da na «stramin» naslikati sliko, kakršno bi rada? Če se da, Vas prosim, da mi svetujete, kam moram nesti sliko, katero bi rada imela.

Prosim, da objavite odgovor v julijski številki, kajti drugače bo prepozno.

A. K.

Odgovor: Barvaste predloge na straminu, kakršne prodajajo v trgovinah ročnih del, so vse uvožene, ker pri nas za zdaj še ni podjetja, ki bi jih izdelovalo. Predlogo, kakršno si zamišljate Vi, torej po neki določeni, izbrani sliki, bi Vam morda lahko izdelal le kak slikar-amater. Prepričani pa smo, da bi Vam za to delo računal več, kakor ste Vi pripravljeni plačati.

Svetujemo Vam, da si o priliki ogledate te predloge v kateri koli večji trgovini ročnih del; saj imajo izredno bogato izbiro tako v evetličnih kakor tudi v pokrajinskih motivih. Tudi sliko Bleda lahko dobite, če bi Vam morda ravno ta ustrezala. Cena teh barvastih predlog je od 16.— din naprej.

Nasveta bi rada.

Nikogar nimam, da bi mu zaupala svoje gorje. Doslej sem vse prenašala sama, zdaj sem pa omagala.

Imam namreč fanta, s katerim se imava rada. Moji starši pa nikakor ne dovolijo, da bi si bila dobra. On je odšel sedaj na novo službeno mesto, jaz pa sem ostala sama. Ne vem, ali naj ubogam starše in pretrgam vse vezi, ali pa naj ostanem zvesta samo njemu, kakor me je prosil.

Prosim, svetujte mi in odgovor objavite v prihodnji številki, saj sem Vaša naročnica že pet let.

Narciska G.

Odgovor: Res je hudo, če se mlademu dekletu vname srce za fanta, ki ni po godu in po volji ne njeni mami in ne njenemu očku. A omagati, draga gospodična, Vam zaradi tega vendarle še ne bo treba. Ne bo dolgo, pa boste pozabili na vse sedanje težave. Spet bo vse lepo in svetlo. Treba je le, da v miru poteče nekaj časa. Če Vam starši branijo Vašega izvoljenca, imajo za to prav gotovo svoj razlog, ki je lahko docela upravičen ali pa tudi ne. Če je upravičen, boste to spoznali prej ali slej tudi Vi sami in takrat boste svojim staršem hvaležni, da so preprečili tisto, kar bi Vam moglo biti samo v nesrečo.

Če pa je njih odpor neupravičen in neutemeljen, bo fant, če Vas resnično in iskreno ljubi, prav gotovo našel pot, da jih prepriča, da so v zmoti in da je Vaše ljubezni vendarle vreden. Potrudil se bo tudi, da na svojem službenem mestu doseže čim boljši položaj in Vam tako zagotovi lepo in mirno življenje ob svoji strani. Samo to in prav nič drugega ni treba, da tudi Vaši starši ne bodo več nasprotovali Vajini ljubezni in Vajini zvezi.

ELEKTRO-LUX HLADILNIKI

na električni ali plinski ali petrolejski pogon, brez motorja, brez kompresorja in brez tekoče vode, v raznih velikostih, posebno konstruirani za gospodinjstvo

ELEKTRO-LUX, ZAGREB, Praška ulica 8. dvor. Telefon 23-924
TEHNA D. Z O. Z., LJUBLJANA, Mestni trg 25/l. Telefon 25-80

Žena in higiena

Danes, ko se splošno deluje na tem, da se odstranijo slabi vplivi na človeško telo in da se ljudem pomaga do lepšega in udobnejšega življenja, je vsak nov pojav v napredku higiene sprejet z razumljivim zadovoljstvom.

S pravilnim negovanjem telesa in z dobro voljo se dá doseči mnogo več, kot si marsikdo misli. Higiena je odpravila iz civiliziranega sveta premnoge človeške nadloge prejšnjih vekov, katerim je podlegalo ljudstvo kar v trumah, Star pregovor pravi, da je čistoča pol zdravja. Res je tako! Še več: Čistoča je temelj zdravja, zdravje pa je največja sreča.

Proizvodnja ženskih higienskih potreščin je obogatila tržišče z novim praktičnim higienskim pripomočkom. To je novi TITO irigator, ki ga prinašamo v sliki

S tem irigatorjem preneha stara mučna tradicija, polna težav in neprijetnosti. Novi TITO irigator se uporablja vedno le stojé. Ta način irigiranja je z ozirom na notranji ustroj ženskega organizma najboljši in najudobnejši.

TITO irigator ustreza vsem potrebam in zahtevam današnje higiene in je prava dobrina za žene. Skozi posebni odtok odvaja ta irigator vso uporabljeno

no vodo tako, da popolnoma obvaruje telo in oblačila, da se ne zmočijo in zamažejo.

TITO irigator ima elastično gibljivo cevko za maternico, katera se lahko poljubno regulira v vse smeri in tudi v globino, pri čemer se brezčutno prilagodi legi vagine.

Posebna naprava na cevki za maternico uduši vse sunke in tresljaje, tako da cevka med irigiranjem popolnoma miruje.

Idealna in priročna oblika tega irigatorja omogoča njegovo uporabo vselej, ne oziraje se na oblačila, prostor ali sobno temperaturo, kakor doma tako na potovanju. Manipulacija s tem irigatorjem je enostavna in zelo lahka.

TITO irigator sedi utesnjen sam na svojem mestu in ne potrebuje med izpiranjem nikake ročne postrežbe. Irigiranje poteka v miru, udobno in čisto.

TITO irigator se dobi v vseh lekarnah, drogerijah, bandažnih in kozmetičnih trgovinah.

VRTNA DELA V JULIJU IN AVGUSTU

Najprej vam povemo, kaj pravi vremenska napoved starega izkušenega vrtnarja: julijske nevihte so koristne; posebno vinogradniki so hvaležni za nalive. Če so pasji dnevi jasni, potlej smemo pričakovati dobro letino. Če 2. julija dežuje, rado dežuje štirideset dni. Vroč avgust obeta belo zimo.

Največ nadloge imamo poleti z zalivanjem vrta. Če nam nebo samo ne pošlje dovolj moče, moramo ob večerih zalivati vrtove. Nositi vedra je težko. Če more gospodinja utrpjeti ne-

kaj denarja, da si prihrani to muko, naj si nabavi gumijasto cev, ki jo naj pritrdi na vodovod, da si tako olajša delo.

Zimsko endivijo in pozno zelje moramo že zdaj zasaditi. Pred dežjem pognojimo mlade sadike z umetnim gnojem ali pa z gnojnico. Ohrovt in zelje moramo vsak dan pregledati in gosenice obrati, če nočemo priti ob sad. Avgusta meseca izkopljemo čebulo in jo damo na zračen prostor sušiti. Posejemo zimsko špinačo, poljsko solato, zimsko repo in zimsko solato. Paradižnikom odščipnemo odvečne vršičke, da se drugi poganjki okrepijo. Prav tako odščipnemo tudi nepotrebno listje, da more sonce laže do sadežev.

Majeron, koper in druge dišave porožemo, zvežemo v šopke in jih obesimo na zrak, da se posušijo. Drobnjak porazdelimo in nanovo nasadimo, da ga imamo tudi pozimi.

Vrtnim jagodam porožemo poganjke. Zdaj je čas, da si pripravimo novo grede za vrtno jagode, če jo doslej še nismo imeli.

Vijolice, ki obroblijo grede, porožemo, da se bolje razrastejo in jeseni rajši cveto. Posebno parmske vijolice so potrebne večje nege. Živo mejo ostrizemo, da se nam preveč ne razbohoti. Dveletne cvetlične sadike pikiramo. Vrtnice cepimo. Odevetele cvete odrežemo.

Posebno važno je, da čez poletje sproti odstranjujemo plevel, ki pije iz zemlje najboljše sokove. Spretne vrtnarice so se gotovo že same prepričale, koliko bolje jim raste zelenjava, če ni plevela. Trud, ki ga porabimo v ta namen, se nam stoterno povrne. **ab.**

*

Ostanke jedil ne devaj v pečico ali na ognjišče, ampak jih shrani do večera na hladnem, ker sicer izgube na vrednosti in se samo suše. Pogrej jih šele zvečer.

Vsa jedila so dobra tudi pogreta razen krompirja in gob, ker škodujejo prebavilom, če so pogreta.

*

Da se mleko poleti prehitro ne pokvari, mu lahko pridenemo jedilne sode.

*

Jedi začinjamo s kisom, z vinom ali pa z limono, šele preden jih odstavimo, ker drugače med kuhanjem izhlape in nimajo več učinka.

*

Kadar vidimo, da bo eno jajce premalo, dve pa preveč, si lahko pomagamo na ta način, da enemu jajcu prilijemo nekoliko mleka.

*

Vlečeno testo, ki nam ostane od zvitkov, lahko zakuhamo na govejo ali postno juho kakor odtrgavčke.

*

Presno maslo je sveže, ako se v ustih hitro raztopi in je sladko, ako je pa slano ali celo grenko, ni več sveže.

*

Krompir s hrapavim olupkom je pust, močnat in se hitro razkuha. Boljši je krompir z gladko lupino. Zmrznjen krompir je težko prebavljiv in škodljiv, ker razvija v želodcu kisló vrenje. Spoznamo ga po tem, da je sladek.

Ali je gospodinjji potreben mikroskop, da ugotovi razliko med navadno praženim ječmenom in «Kneippovo»? Ne, ker se to lahko vidi tudi s prostim očesom, ako zrno zdrobimo. Navadno praženi ječmen ima rumenkasto, močnato jedro (opraženo moko), medtem ko je jedro «Kneippove sladne kave» temnorjavo, leskeče in kristalasto od karameliziranega sladnega sladkorja, ki daje kavi veliko redilnost in fin okus.

HORACIJEVA ODA.

Rimski pesnik Horacij je nekoč napisal odo, v kateri pravi med drugim: ... oljčni sad me krepi, cikorkija me osvježuje, všeč mi je slez ... Potemtakem so že Rimljani cenili osvježujoči učinek te rastline. Danes je cikorkija sestavni del naše vsakdanje hrane, in to v podobi dobre bele kave s Prvim Francom, ki se izdeluje iz korenin domače požlahtnjene cikorkije.

**OSJEČKA LJEVAONICA ŽELJEZA
I TVORNICIA STROJEVA D.D.**

Triumph

STEDNIACI I PEČI

DR. OETKER JEVIM pecilnim praškom

V razburjenosti.

Razburjeni šef mlademu uradniku:

«Vi ste malopridnež, zanikrnež, predrzno teslo in nehvaležnež, ki pozablja, da sem to, kar ste, naredil iz vas samo jaz...»

Jože Žabjek

KNJIGOVEZNICA
LJUBLJANA
DALMATINOVA 10

Najmoderneje urejena delavnica za vsa knjigoveška dela. Hitra in točna postrežba pri nizkih cenah. Izdelovanje posebnih akcidenčnih vezav po individualnih osnutkih. Trgovske knjige po naročilu, lastni črtalni stroj za vse vrste rastriranih tiskovin. Izvirne platnice za «ŽENO IN DOM»

TELEFON 24-87

Rečem Vam:
"TA HRANA ZA KOŽO
Z BIOCELOM
JE ČUDOVITA!"

To dokazuje, da se koža da hraniti

MOJ zdravnik mi je dejal, da se Biocel, vsebovan v tej posebni hrani za kožo, pridobiva iz skrbno izbranih mladih živali. Globoko prodre v kožo in dovaja ji hrano ki je potrebna, da postane čvrsta, sveža in mlada. Biocel je iznašel

neki glasoviti profesor dunajskega vseučilišča. Zdaj je Biocel kombiniran z rožnato kremo Tokalon baš v pravem razmerju, da lahko redi kožno tkivo. Uporabljajte to kremo zvečer, zjutraj pa uporabljajte belo kremo Tokalon. V 3 dneh Vam bo pokazala pot, da se rešite napak svoje polti in ohlapnih mišic lica. Pri poskusih, ki jih je dr. Stejskal napravil na kliniki dunajskega vseučilišča pri ženah od 55 do 72 let, so gube izginile v roku šestih tednov.

Izdelovanje perzijskih preprog strokovno poučuje ter iste izdeluje po naročilu

ZUPAN BOGOMILA LJUBLJANA
Škrabčeva 17
Istotam se dobe tudi predloge

*Zjutraj seveda,
posebno pa zvečer:*

Chlorodont-zobna pasta

Naročnina za list s krojno prilogo in 5 gospodinskih knjig: za vse leto Din 105.— za pol leta Din 54.—, za četrta leta Din 27.—; za Ameriko in inozemstvo dolarjev 5.—; za Italijo Lir 70.—.
Posamezna številka Din 5.—, krojna priloga Din 2.—, gospodinska knjiga Din 30.—.
Deset broširanih leposlovnih knjig Din 100.—, Vezava Din 60.—.
Deset broširanih rodbinskih knjig Din 67.—, Vezava Din 60.—.

Rokopisj se ne vračajo.

Izhaja vsakega 1. v mesecu.

Odgovorna urednica Rija Podkrajškova v Ljubljani.

Uredništvo in uprava v Ljubljani, Dalmatinova ul. 8/L. Tel. 21-32.

Tiskala Delniška tiskarna d. d. (predstavniki Franc Pinstar v Ljubljani).

12

45301-2204
Za lepe dneve najcenejši in najudobnejši otroški čevljički z gumijastim podplatom. — Otroški Din 12.— Ženski Din 19.— Moški Din 25.—

19

45615-1166
Lahki ženski kopalni čevljički iz platna s prožnim gumijastim podplatom.

59

38697-2278
Elegantne moške sandale iz močnega angleškega platna s prožnimi podplati. Nogi nudijo udobnost in dovolj zraka.

19

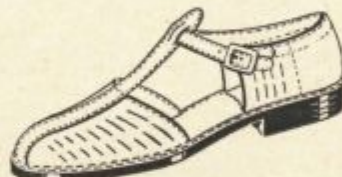
40891-7063
Otroške sandale iz močnega platna s prožnim podplatom in zapanko.

59

3985-15176
Ukusno izrezani čevljički iz finega belega usnja z usnjenim podplati in nizko peto. Idealni za tople poletne dneve.

79

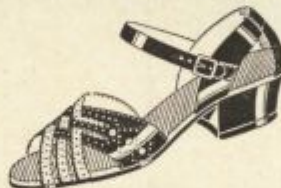
8767-04680
Zelo udobna moška upogibljiva sandala iz mehkega usnja z usnjenim podplatom in peto.

35

5961-13841
Divne otroške sandale iz finega belega usnja z močnim usnjenim podplati. So močne, a kljub temu zelo poceni.

79

3985-95154
Dovršeno lepi čevljički za poletje iz finega usnja v modro-beli kombinaciji z usnjenim podplatom in peto.

129

3039-44674
Moški lahki nizki čevlji z okvirom, izdelani iz finega usnja z luknjicami in usnjenim podplatom.

35

5982-44800
Praktične otroške sandale iz usnja z močnimi usnjenimi podplati. Nemirnim otrokom za igranje in sprehode.

9

»JADRAN«
Praktične in močne nogavice gospodom za poletje. Ne rabijo podvez, ker imajo zgoraj vpleteno gumo, ki jih drži.

4

»SELCE«
Svoje otroke boste najbolj razveselili, ako jim za poletje kupite te srčkane nogavičke

Photo